

உள்ளாட்சி அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளின் குரல்-17

தமிழக ஊராட்சி அரசாங்கப் பெண் தலைவர்களின் கூட்டமைப்பு

ஊராட்சி அரசாங்கப் பெண் தலைவர்களின் நான்காவது மாநில மாநாடு 17 மார்ச், 2009, சென்னை

**தமிழகத்தில் உள்ளாட்சி அரசாங்கத்தில்
தேவைப்படும் மாற்றங்கள் குறித்த
கூட்டமைப்பின் கொள்கை நிலைப்பாடு**

**அ) தமிழக அரசால் பஞ்சாயத்து
அரசாங்கங்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட 29
துறைகளுக்கான நிதி, நிர்வாக
அதிகாரங்கள், பணியாளர்கள் குறித்த
ஒரு பார்வை**

முகவுரை:

இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தின் 73ம் திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டு 16 ஆண்டுகள் முடிவுற்ற போதிலும், நீடித்த உண்மையான அரசியல் மனத் திட்டம் இல்லாத காரணத்தால் பஞ்சாயத்து ஆட்சி நிறுவனங்களின் பயனாற்றலையும் அதிகாரப் பரவலாக்க செயல் முறையையும், சீர்குலைத்துள்ளது. அரசு கட்டமைப்புகளிலிருந்து அதிகாரம் பெறுவோர் தம் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்திட அல்லது கைவிட சித்தமாய் இல்லை என்பதையே இது காட்டுகிறது. மிக முக்கியமாக செல்வாதாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதையும், அதிகாரப் பொருள்கள் கைமாற்றம் செய்யப்படுவதையும் அரசு ஊழியர்கள் மீதான நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு ஒப்படைக்கப்படுவதையும் பொறுத்தே குறைந்தபட்ச ஜனநாயகப் பரவலாக்கம் சாத்தியமாகும். இந்த பின்னணியில், தமிழகத்தில் ஊராட்சி அரசாங்கத்தின் நிலையை ஆராய்வோம்.

டி.நாராயணா (June 25, EPW), அவர்களின் ஆய்வில், தமிழகத்தில் பஞ்சாயத்துக்கள் மீது இறுக்கமான அதிகாரவர்க்கக் கட்டுப்பாடு காணப்படுவதாக கூறுகிறார். பஞ்சாயத்து அமைப்புகளைச் சுய ஆட்சி அதிகாரம் கொண்ட நிறுவனங்களாக மாற்ற, அதிகாரங்களையும், பொறுப்புகளையும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு மாற்றித் தருவதே மாநிலச் சட்டமன்றங்களின் முதல் கடமையாக இருக்க முடியும். இது சாத்தியமாக்கப்பட வேண்டுமெனில் 29 துறைகளுக்கான செயல் பொறுப்புகள், செயல்பாட்டு அமைப்புகள், அவற்றிற்கான நிதி ஆகிய முழுமையான விவரங்களுடன் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 11வது பட்டியலில் சேர்க்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஆனால் மாநில அரசின் உள்ளாட்சி அமைப்புச் சட்டமானது, உள்ளாட்சி அரசாங்கத்திற்கான அதிகாரங்களைப் பிரித்துத் தருவதற்குப் பதிலாக

அவற்றை தம்மோடு தக்க வைத்து கொள்வதற்கான சட்ட வரம்புகளைக் கொண்டுள்ளது. ஏனெனில், இந்திய அரசமைப்பு சட்டம் 243-ஐ பிரிவு, மாநில சட்டமன்றமானது 29 துறைகளுக்கான அதிகாரங்களைக் கட்டாயமாக சட்டத்தின் மூலம் பரவலாக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தவில்லை. 1994ம் ஆண்டின் தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்துக்கள் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட 29 அதிகாரப் பொருள்கள் குறித்து அறிவிக்கைகள் தருவதற்குப் பதிலாக 400க்கும் மேற்பட்ட நிர்வாக ஆணைகளையே பிறப்பித்துள்ளது. அறிவிக்கைகளுக்கு உள்ள சட்ட மதிப்பு, நிர்வாக ஆணைகளுக்கு இல்லை என்பதால் அதிகார வர்க்கம் இந்த ஆணைகளைக் கண்டு கொள்வதில்லை. பஞ்சாயத்து அமைப்புகள் அரசாங்கத்தின் வெற்று முகவர்களாகவே இருந்து வருகின்றன.

மேலும், 1994 சட்டத்தின் கீழ் உள்ள அதிகாரங்களுக்கு கிராம சபைகள், பட்ஜெட் தயாரிக்க முடியும், கண்காணிக்க முடியும், செலவிட முடியும், திட்டமிட முடியும், பொதுப் பணிகள் நடைபெறுவதை ஆய்வுக்கு உட்படுத்த முடியும். ஆனால் அதிகார பரவலாக்கம் இல்லையென்பதால் இவை ஒரு போதும் செயல்படுத்தப்படவில்லை.

73ம் திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின் மைய அரசு முன்னெடுக்கும் திட்டங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருப்பது குறித்த (200க்கும் மேல் உள்ளன). இந்தியத் தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளரின் அறிக்கையானது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட திட்டங்களில் பெரும்பாலானவை உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு கை மாற்றித் தர வேண்டிய பணிகள் என்று சுட்டிக்காட்டுவதுடன், நாடாளுமன்ற உள்ளூர் வளர்ச்சி திட்டமானது தவறாக பயன்படுத்தப்படுகிறது என்றும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. மைய அரசின் திட்டங்கள் பஞ்சாயத்து அமைப்புகளால் செயலாக்கப்படுகின்றன. இது வருந்தத்தக்க நிலைமை என்பதில் ஐயமில்லை.

73வது திருத்தமானது பஞ்சாயத்து ஆட்சி அமைப்புகள் பொருளியல் வளர்ச்சிக்கும் சமூக நீதிக்குமான திட்டமிடும் கருவிகளாகக் கருத்துருவாக்கம் செய்கிறது. மாநில அரசு அரசமைப்புச் சட்ட உறுப்பு 243இன் படி மாவட்டத் திட்டக் குழுக்களை நிறுவிட வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் 73ம் திருத்தத்தின் உட்கருத்துக்கே எதிரான முறையில் அரசு அதிகாரிகளை இந்தத் திட்ட அமைப்புகளின் தலைவர்களாக்கியுள்ளன. மேலும், இவர்களுக்கான இணைக் கட்டமைப்புகளாக மாவட்ட ஊரக வளர்ச்சி முகமைகளை உருவாக்கியுள்ளது. இந்த வளர்ச்சி முகமைகள் பஞ்சாயத்துக்களைப்

புறக்கணித்து விட்டு ஊரக வளர்ச்சிக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான கோடி ரூபாய்களை நேரடியாக கையாளுகின்றன. இவை மாவட்ட ஆட்சியரின் கீழ் செயல்படுகிறது. மாவட்ட அளவில் தங்களுக்கு கீழ் செயல்படும் அமைப்புகளான ஊராட்சி அரசாங்கம், வங்கி மற்றும் இதர நிதி நிறுவனங்கள் வறுமையைக் குறைப்பதற்காக செயல்படும் ஆதார நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைக்கும் பணியிலும், கண்காணிக்கும் பொறுப்பிலும் உள்ளது. மிக சுருக்கமாகக் கூறினும் பஞ்சாயத்து அரசாங்கத்தின் வங்கியாக செயல்படுகிறது. இவ்வாறு கிராமப்புற வளர்ச்சியானது அதிகாரிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் போது பஞ்சாயத்து அரசாங்கம், அடிமட்ட திட்டமிடலுக்கோ செயல்பாட்டிற்கோ வாய்ப்பை இழந்துள்ளது.

இந்திய அரசியல் சாசனத்தின் விதி 243 - ன்படி உருவாக்கப்பட்டுள்ள மாவட்ட திட்டமிடல் குழுக்களுக்கு அதிகாரம் மற்றும் கடமைகளை விவரித்து இன்று வரை மாநில அரசு சட்ட அறிவிக்கை வெளியிடவில்லை. மாநில அரசு நிர்வாகத்திற்குள் ஊரக மற்றும் நகர்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளை ஒருங்கிணைத்து உள்ளாட்சி அரசாங்க அமைப்புகளுக்கென தனித்துறை உருவாக்கப்படாததோடு அனைத்து அரசுத்துறை ஊழியர்களும் உள்ளாட்சிகளின் அந்தந்த மட்டத்தில் பணிமாற்று செய்யப்படவும் இல்லை.

இன்றுவரை தமிழகத்தில் ஊராட்சி உதவியாளர், வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர், மாவட்ட ஊராட்சி செயலாளர் ஆகியோர் உள்ளிட்ட பெரும்பாலான ஊராட்சி ஊழியர்களும் அரசால் நியமிக்கப்பட்டவர்களே. இவர்களது நியமனம், பதவிக்காலம், பணி மாற்றம் மற்றும் பதவி உயர்வு ஆகியவை ஊராட்சிகளைக் கலந்து ஆலோசிக்காமல் மாநில அரசாலேயே எடுக்கப்படுகின்றது. அரசு ஆணைப்படி திட்டங்களை நிறைவேற்ற மாவட்ட ஆட்சியரின் ஒப்புதலும் நிதி வரையறையும் ஒன்றிய குழுவின் அதிகாரத்தை மறுப்பதாகவே உள்ளது.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை மூன்றடுக்கு பஞ்சாயத்து ஆய்வாளர் என்ற அளவில் அதிக அதிகாரம் படைத்தவராக உள்ளனர். உதாரணமாக ஊராட்சி அரசாங்க சட்டத்தின் பிரிவு 159, 160ல் பொது நிலங்கள் மற்றும் வளங்களில் ஊராட்சி அமைப்புகளின் முடிவுகள் மற்றும் தீர்மானங்களை ரத்து செய்யவும் மாற்றுவதற்குமான அதிகாரம் மாவட்ட ஆட்சியருக்கு இருக்கிறது.

தற்போது மாநகராட்சி மன்றங்கள், நகராட்சி மன்றங்கள், பேரூராட்சி மன்றங்கள், மாவட்ட பஞ்சாயத்து குழுக்கள், ஊராட்சி ஒன்றியக் குழுக்கள் ஆகியவற்றைக் கலைக்க மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் உள்ளது. மேலும் இது பற்றி

அரசு வெளியிடும் ஒவ்வொரு அறிவிக்கையும் மாநில சட்டமன்றத்தில் வைக்கப்படுகிறது. ஆனால் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களைப் பொறுத்த வரையில் அவை பெரும் எண்ணிக்கையில் இருப்பதால் அதிகாரங்கள் மாவட்ட ஆட்சியர்களிடம் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இது குறித்த அறிவிக்கை சட்டமன்றத்தில் வைக்கப்படுவதில்லை. மேலும், தமிழக ஊராட்சிகள் சட்டம் 1994ன் அத்தியாயம் 10 அரசு அதிகாரிகளுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்கள் மீது மிகுந்த அதிகாரத்தை வழங்குகிறது. கிராம பஞ்சாயத்து தலைவருக்கு நிர்வாக அதிகாரம் தரப்பட்டிருப்பதாலும், உயர் அதிகாரம் கொண்ட ஆய்வாளர் தன்னைவிட கீழ்நிலை அதிகாரம் கொண்ட பஞ்சாயத்துத் தலைவரை நீக்க முடிகிறது.

இது சுய சார்புடைய உள்ளாட்சி முறைகளுக்கு எதிரானது. உள்ளாட்சி அரசாங்கம் ஒரு அரசியல் சாசன அரசாங்கமாதலால் மத்திய, மாநில அரசுகளின் அதிகாரிகள், அதற்கு பதில் சொல்லும் பொறுப்பில் உள்ளவர்கள். இது குறித்து கண்டன குரல் மற்றும் வழக்குகள் போடப்பட்டும், இரண்டாவது மாநில நிதி ஆணையம் இதை மாற்றி அமைக்க பரிந்துரைத்த போதும் தமிழக அரசின் கண்டு கொள்ளாத தன்மை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அதிகார வர்க்கத்தினரின் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரங்களுக்கு உட்பட்டுத்தான் செயல்படுகின்றன.

அதிகார பரவலாக்கத் தோல்வியின் தாக்கம்:

வறுமை ஒழிப்புத் திட்டத்திற்கு ஒதுக்கப்படும் திட்டங்கள் குறித்து பஞ்சாயத்து மட்டத்தில் விவாதிக்கப்படாமல் ஆளும் கட்சிக்காரர்களின் விருப்பு வெறுப்புக்கேற்ப மாவட்ட நிர்வாகம் தொகையை ஒதுக்கீடு செய்கிறது. பயனாளிகள் தேர்வு கிராம சபையால் இறுதி செய்யப் படுவதில்லை. எனவே, உரியவர்களுக்கு பலன் போய் சேருவதில்லை.

ஏழை மக்களுக்கு நீதித்துறை வழியாக நியாயம் இழைக்கும் வழியை எளிதாக்கும் ஒரு முக்கிய அமைப்பான கிராம நியாயாலய சுயாட்சி அமைப்பிலிருந்து வெளித் தள்ளப்பட்டிருக்கும் மக்களை அதிகாரம் இழக்கச் செய்வதற்கான ஒரு பிற்போக்கு நடவடிக்கையாகும். ஏனெனில், கிராம மற்றும் தாலுகா மட்டத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் அனைத்து வருவாய்த் துறை அதிகாரிகள், காவல்துறை அதிகாரிகள் மற்றும் வனத்துறை அதிகாரிகள் எல்லோரும் கிராம நியாயாலயங்கள் அவற்றின் பணிகளைச் சீரிய முறையில் நிறைவேற்ற உதவி செய்யக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்ற சட்டக் குழுவின் பரிந்துரை எந்த விதத்திலும் நன்மையளிக்கவில்லை.

மக்கள் தங்களது தற்சார்பு நிலைக்கேற்ப வளர்ச்சியைத் திட்டமிடவும், நாசகரமான வளர்ச்சியைத் தடுக்கவும்

அவர்களை அணிதிரட்டுகிற சக்தி வாய்ந்த வேர்மட்ட அமைப்புதான் கிராம சபை. பல சந்தர்ப்பங்களில் தமிழகத்தின் சிற்றூராட்சி மன்றங்கள், கிராமசபைக் கூட்டங்களோடு சேர்ந்து பல பாதகமான பெரும் திட்டங்களுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியுள்ளன; சுற்றுச்சூழலைச் சீர்குலைக்கக் கூடிய தொழிற்சாலைகள் கட்டுவதற்கு “மறுப்பு இல்லை” சான்றிதழ் வழங்க மறுத்துள்ளன தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்து சட்டம் 1994ன் 159, 160 ஆகிய பிரிவுகள் உள்ளட்சிகள் தமது பகுதியில் தொழிற்சாலைகள் கட்டப்படுவதற்கு “மறுப்பு இல்லை” என்று சான்று வழங்கவும் அல்லது வழங்காமலிக்கவும் தான் அதிகாரம் அளிக்கின்றன. இந்த அதிகாரத்தை உள்ளட்சிகளிடமிருந்து கைப்பற்றி ஊராட்சி ஒன்றியங்களும் சிற்றூராட்சிகளும் பெரும் பகாசரத் தனியார் நிறுவனங்களின் சேவகர்களாக, தங்களது அதிகாரங்களை மீறி அந்த நிறுவனங்களுக்கு சாதகமான தீர்மானங்களை நிறைவேற்றும் சபைகளாகவே மாற்றப்பட்டுள்ளன.

உலகமயமாக்கலால் மிக மோசமான பாதிப்புக்கு உள்ளாகக் கூடிய ஒரு அமைப்பு உள்ளட்சி அரசாங்கம் தான். உள்ளட்சிகளுக்கு மேலும் மேலும் அதிகமான நிதி ஒதுக்கீடுகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் கோரிக்கை. ஆனால், அரசு அமைப்புகளுக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளும் நிதி மான்யங்களும் வெட்டப்பட வேண்டும். உலக மூலதனச் சந்தைகள் உள்ளட்சி அமைப்புகளின் குறுக்கீடுகள் இல்லாமல் செயல்படுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு அரசு ஆதரவாக இருக்க வேண்டும் என்பது உலக வர்த்தக அமைப்பு (உட்டோ) மற்றும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் கோரிக்கை. இது பொது மக்களுக்கான அரசுக் கொள்கைகளிலும், அரசுச் சட்டங்களிலும், பட்ஜெட் ஒதுக்கீடுகளிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி மக்கள் நல ஆட்சி, உறுதியான வளர்ச்சி என்பதற்கெல்லாம் குழிபறித்திருக்கிறது; முற்றிலும் நுகர்பொருள்களின் உற்பத்தி சார்ந்த ஒரு கலாச்சாரத்தை வளர்த்து விட்டிருக்கிறது.

உலகமயமாக்கலின் ஒரு பகுதியாக ஏற்படுத்தப்படும் சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலங்கள் கிராமங்களை அழித்து வருகின்றன. மக்களுக்கு அவை எந்த விதத்திலும் நன்மையளிக்கவில்லை. மாறாக அவர்களது நிலங்களும் வாழ்வாதாரங்களும் தான் பறிபோகின்றன. அவர்கள் கட்டாயமாக வெளியேற்றப்படுவதுதான் நடக்கிறது. உலகச் சந்தையையும் தொழிலாளர் உழைப்பையும் வளங்களையும் உலகப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் கட்டுப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடு தான் உலகமயமாக்கல் என்பதாகும். இது ஏகாதிபத்தியம் என்பதன் தற்போதைய வடிவமேயாகும். உலகத்தின் மிகப்பெரிய பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் ஏழை நாடுகளில் மிச்சமீதி இருப்பதையும் தங்களது கட்டுப்பாட்டிலும்

ஆதிக்கத்திலும் மறுபடியும் கொண்டுவருவதற்கான முயற்சிதான் நவீன தாராளமய பொருளாதாரம் என்ற பெயரால் நடக்கிறது. அந்த நாடுகளின் உழைப்பையும் சந்தைகளையும் சுரண்டுகிற முயற்சியே இது. சூப்பர் சுரண்டல் அடிப்படையிலான பொருளாதாரம், ஆக்கிரமிப்புகளின் மூலம் குவிக்கப்படும் செல்வம், காயடிக்கப்படும் விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வாதாரம் என்ற அடிப்படையிலான இந்தச் சந்தை ஏழைகளும், உழைக்கும் வர்க்கத்தினரும் மிக நீண்ட போராட்டங்களை நடத்தியாக வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்துகிறது. முதலாளித்துவ நிறுவனங்களின் உலக அரசாங்கம் போன்ற அமைப்பு, கீழேயிருந்து வரக்கூடிய இயக்கத்திற்கு அல்லது கிராம சபைகளும் கிராமப் பஞ்சாயத்து மன்றங்களும் முடிவெடுக்கிற அதிகாரத்துக்கு நேர் எதிரானதாகும். அதிகாரப் பரவலைப் பாதுகாக்க, இன்றைய முதலாளித்துவ மூலதனக் குவிப்புக்கு எதிராகவும் மத்தியில் அதிகாரங்கள் குவிக்கப்படுவதற்கு எதிராகவும் நடைபெறும் போராட்டங்கள் அவசியமாகும்.

பரிந்துரைகள்

1. அரசியல் சாசனத்தில் ஊராட்சிகளுக்கான நான்காவது பட்டியல் உருவாக்கத்திற்கான திருத்தம் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என பரிந்துரைக்கிறோம். அரசியல் சாசனத்தில் ஊராட்சி அரசாங்கத்திற்கான தனிப்பட்டபட்டியல் (பட்டியல் IV) உருவாக்கப்படும்வரை, 29 துறைகளுக்கான அதிகாரங்களைப் பொருத்தவரையில் தமிழ்நாடு அரசு எல்.சி.ஜெயின் தலைமையிலான மாநில திட்ட ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளை ஏற்று நிறைவேற்ற வேண்டியது அவசியம். குறிப்பாக 29 துறைகள் சம்மந்தமாக மேற்பார்வை, கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம், கண்காணிப்பு, ஆய்வு செய்யும் அதிகாரங்கள் வழங்குமாறு விதிகளில் மாற்றம் செய்யப்பட வேண்டும். மேலும், சட்டத்திலும் சேர்க்கப்பட வேண்டும். இதற்கு இணையாக நிதி ஆதாரத்தினையும் அரசு ஊழியர்களையும் ஊராட்சிகளுக்கு மாற்ற வேண்டிய முயற்சிகளையும் அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும்.

2. தேர்தல் ஆணையத்தைப் போன்று திட்ட ஆணையமும் அரசியல் சாசனத்தின் படியான ஒரு அமைப்பாக மாற்றப்பட வேண்டும். அது அரசாங்கத்திடமிருந்து விலகி சுதந்திரமாக செயல்பட வேண்டும். மத்திய, மாநில அரசுகளிடமிருந்து அதிகார ஒப்படைப்பு, பரவலாக்கம் என்பது உண்மையில் பரவலாக்கப்பட வேண்டியது ஒரு அவசரத் தேவையாக இருக்கின்ற போதும் தற்போது உள்ளட்சி அரசாங்க அமைப்புகளுக்கு எந்தவித பங்கும் அளிக்காமல் அனைத்து அதிகாரங்களும் மாநிலத்துறைகள், அதிகார அமைப்புகள், வாரியங்கள் ஆகியவற்றின் கட்டுப்பாட்டிலேயே உள்ளன. ஆகவே மத்திய, மாநில

அரசுகளின் நிர்வாகக் கட்டமைப்புகள் கலைக்கப்பட்டு, எங்கெல்லாம் ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகாரங்கள், நிதி மற்றும் ஊழியர் மாற்றம் செய்யப்பட வேண்டுமோ அவை அனைத்தும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டு சீர்திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். தேசிய திட்ட ஆணையத்தின் கீழ் இவ்வாறான அதிகாரப்பரவல்/ஒப்படைப்பிற்கு ஒரு வல்லுனர் குழு அமைக்கப்பட வேண்டும். அதன் அறிக்கை ஒரு வருட காலத்திற்குள் அமலுக்கு கொண்டு வரப்பட வேண்டும்.

3. மத்திய, மாநில, உள்ளாட்சி அரசாங்கங்களின் பணிகள் மற்றும் நிதிப் பகிர்வு குறித்த புதிய அணுகுமுறை தேவை. அட்டவணை VII, பட்டியல் 2-ன் படி மாநில அரசினைச் சேர வேண்டிய துறைகளின் மீது மத்திய அரசு, நிதி ரீதியாகவும், நிர்வாக ஊழியர்கள் ரீதியாகவும் அதிக அளவிலான வளத்தினை தற்போது செலவிட்டு வருகிறது. மேலும் பதினோராவது அட்டவணையின் பல துறைகள் (உதாரணம் கல்வி, ஊரக மின்மயமாக்கல், சமூக நலம், பொது விநியோகமுறை போன்றவை) முழுவதும் மாநிலப் பட்டியலில் மட்டுமே இல்லை. பொது பட்டியலிலும் உள்ளது. மேலும் பதினோராவது அட்டவணையின் பல்வேறு செயல்பாடுகள் மாவட்ட ஊரக வளர்ச்சி முகமை, மாவட்ட தொழில் மையம், மாவட்ட தகவல் மையம் போன்றவற்றின் கீழ் உள்ளது. ஊராட்சிகள் அதிகாரம் பெறச் செய்வதை உறுதி செய்யும் பொருட்டு சட்டக் குழுமத்திற்கு (Law Commission) பல்வேறு மத்திய, மாநில அரசுகளின் சட்டங்கள், விதிகள், அரசாணைகள், நிலையாணைகள், நடைமுறை நூல்கள் ஆகியவற்றிற்கு திருத்தம் மேற்கொள்ள பரிந்துரைக்கும் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்.

4. அரசியல் சட்டப்பிரிவு 243G சில குறிப்பிட்ட வரையறைக்குட்பட்டு (அரசியல் சட்ட வழி முறைகளுக்கு உட்பட்டு) இருப்பினும், பரவலாக்கப்பட்ட ஜனநாயகத்திற்கான ஒரு மாதிரியை உருவாக்குவதில் தமிழ்நாடு அரசானது கேரளம், கர்நாடகம், மேற்குவங்கம் ஆகிய மாநிலங்களின் முயற்சிகளுக்கும் ஒருபடி மேலாக சென்று அதிகாரப் பரவலாக்கத்திற்கு வழிவகை செய்ய முயற்சி செய்ய வேண்டும் என பரிந்துரைக்கிறோம். ஊராட்சிகள் சட்டத்திலேயே 29 இனங்கள் குறித்த அதிகாரங்கள் பட்டியலிடப்பட வேண்டும். ஊராட்சிகளுக்கான அதிகாரங்கள், கடமைகள் குறித்த பிரிவுகள் பட்டியலில் கூறப்பட்டுள்ள அம்சங்களை நிர்வகிப்பதற்கான முழுமையான அதிகாரம் கொண்டவையாக சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும்.

• பிற நாடுகளில் உள்ள நகராட்சி அரசாங்க அமைப்புகள் போல் ஊராட்சிகள் அரசாங்க அமைப்புகள், குறிப்பாக

தொடர்ச்சி 31 - ஆம் பக்கம்

பஞ்சாயத்து தலைவி ராஜினாமா

காட்டுமன்னார் கோவில் வட்டம் பழஞ்சநல்லூர் கிராம பஞ்சாயத்து தலைவர் பதவிக்கான இடைதேர்தல் கடந்த வாரம் நடைபெற்றது. இதில் சுமதி பாஸ்கர் என்பவர் வெற்றி பெற்றார். இந்த நிலையில் பழஞ்ச நல்லூர் பஞ்சாயத்து தலைவி சுமதி பாஸ்கர் கடலூர் மாவட்ட ஆட்சியர் ராஜேந்திர ரத்னாவை நேரில் சந்தித்து ஒரு மனு கொடுத்தால். அதில் கூறப்பட்டு இருப்பதாவது:

நான் கடந்த 27ந் தேதி பழஞ்சநல்லூர் ஊராட்சி மன்ற தலைவருக்கான இடைதேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றேன். என்னை எதிர்த்து ஜெயசுதா என்பவர் போட்டியிட்டார். கடந்த தேர்தலில் போட்டியிட்டு தோல்வி அடைந்த கண்ணனின் ஆதரவுடன் ஜெயசுதா போட்டியிட்டார். நான் வெற்றி பெற்றதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கண்ணன் சில குண்டர்களின் துணையுடன் எனக்கு ஆதரவாக தேர்தல் பணி செய்தவர்கள் மீது தொடர்ந்து தாக்குதல் நடத்தி வருகிறார்கள்.

கடந்த 28ந் தேதி ஊராட்சி மன்ற உறுப்பினர் செல்வமணியைதாக்கினார். இது பற்றி காவல் துறையில் புகார் செய்தோம். மீண்டும் கடந்த 1ந் தேதி தேவனபுத்தூர் இருளர் காலனியில் உள்ள மக்களை தாக்கிய அந்த கும்பல் வீடுகளை கொளுத்தி, பெண்களைமானபங்கம் செய்து விடுவோம் என்று மிரட்டினார். இது பற்றி போலீசில் புகார் கொடுத்தும் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. மேலும் செல்வராசு என்பவரை வீடு புகுந்து தாக்கி கொலை செய்ய முயன்றுள்ளனர்.

இதுகுறித்து புகார் கொடுக்க சென்ற எனது கணவரையும், அவருடன் சென்ற ஞானவேல் கண்ணப்பன், செல்வராசு ஆகியோரையும் காவல்நிலையத்தில் கடுமையாக தாக்கி அவர்கள் மீது பொய் வழக்கு போட்டுள்ளனர். காவல்துறை துணை கண்காணிப்பாளர் ராமச்சந்திரனும், உதவி ஆய்வாளர் தேவேந்திரனும் ஒருதலை பட்சமாக செயல்பட்டு எனக்கு வாக்களித்த மக்கள் மீது தொடர்ந்து வன்முறை வெறியாட்டம் நடத்தி வருகின்றனர். இதனால் கிராமத்தில் உள்ள அனைவரும் தலைமறைவாக உள்ளனர். எனவே எனக்கு வாக்களித்த மக்களும், எனது கிராமமும் அமைதியாக இருக்க வேண்டி எனது ஊராட்சி மன்ற தலைவர் பொறுப்பில் இருந்து விடுபட விரும்புகிறேன். இந்த கடிதத்தையே எனது விலகல் கடிதமாக ஏற்று என்னை இந்த பொறுப்பில் இருந்து விடுவிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவ்வாறு அதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

- தீக்கதிர், 6.3.2009

நிலமும் குடிமனையும் பிச்சை அல்ல

– ஆர். செந்தில் குமார்

கிராமப்புற மக்களுக்கு நிலத்துடன் உள்ள உறவு மிகவும் நெருக்கமானது பிரிக்கவும் முடியாதது. கிராமப்புற ஏழைக்கும்பத்தின் அடிப்படை வாழ்வாதாரம் நிலம், அன்று நடைபெற்ற சட்டமன்ற தேர்தலின்போது, திமுக தேர்தல் அறிக்கையில் நிலம், குடிமனை பட்டா என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து ஆட்சி பொறுப்பேற்றது திமுக. 3 ஆண்டு முடிவடையும் நிலையில் நடைபெற்ற சட்டப்பேரவை கூட்டத்தில் இலவச நிலம் வழங்கும் திட்டத்தின் கீழ், 1,74,104 ஏக்கர் நிலம் இலவசமாக வழங்கப்பட்டதாகவும், 6 லட்சத்து 50 ஆயிரத்து 517 குடிமனை பட்டா வழங்கப்பட்டதாகவும், ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தின் மீதான விவாதத்தில் பதிலளித்த உள்ளாட்சி துறை அமைச்சர் மு.க.ஸ்டாலின் பேசியபோது பட்டபிரச்சனையில் அரசியல் நோக்கத்தோடு பல்வேறு இடங்களில் போராட்டங்கள் நடத்தப்பட்டு வருவதாக கூறினார். இதன் மீது மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கருத்தை கூறுவதற்கு கூட சட்டப்பேரவையில் அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. முழுமையாக நிலம், குடிமனை வழங்குவதற்கு பதிலாக போராட்டம் நடத்தும் பொது மக்கள் மீதும், அரசியல் இயக்கங்கள் மீதும் குறை கூறுவது பொருத்தமாக இருக்காது.

சுதந்திர போராட்ட காலத்தின் ஜமீன்தார், மிராசுதார் போன்றவர்களின் இரக்க மற்ற கொடுமைகளுக்கு ஆளக்கப்பட்டு இருந்த கிராமப்புற மக்கள் ஏக்கத்திற்கு வடிகால் தான் உழுவனுக்கு நிலம் என்ற கோரிக்கை, நிலச்சீர்திருத்தம் என்பது எந்த உணர்வுடன் சொல்லப்பட்டதோ அந்த உணர்வுடன் செயல்படவில்லை. தமிழகத்தில் நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டம் என்பது முற்றிலும் முடமாக்கப்பட்ட நிலையிலேயே இருக்கிறது. இதில் இருக்கும் ஒட்டைகளை பயன்படுத்தி நில உடமையாளர்கள் நிலங்களை குடும்பத்தில் உள்ள அனைத்து நபர்களின் பெயர்களிலும், பிளாமியின் பெயர்களிலும், மடத்தின் பெயர்களிலும், கோவில்களின் பெயர்களிலும் பெயர் மாற்றம் செய்து அனுபவித்து வருகிற சூழ்நிலைதான் உள்ளது.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் உக்கடை பண்ணை ஆதிக்கத்தின் கீழ் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் நஞ்சையாகவும், புஞ்சையாகவும், பிளாமியின் பெயரிலும், கோவில்களின் பெயரிலும், அறக்கட்டளையின் பெயர்களிலும், நத்தமாகவும் உள்ளது. இந்த பண்ணையை சுற்றி பல கிராமங்களில், கிராமம் கிராமமாக, பல ஆண்டு காலம் குடியிருந்து வருபவர்களுக்கு குடிமனைப்பட்டா கிடையாது. குறிப்பாக பாபநாசம் வட்டம் 91, புத்தூர் கிராமம், புத்தூர் நடுப்பட்டியில் சர்வே எண் 77/2வில் உள்ள நிலங்கள் நத்தமாக இருந்த காலத்தில் இருந்து, பல தலை முறையாக குடியிருந்து அனுபவித்து வந்த நிலங்களை, பண்ணை நிர்வாகத்தால் பிளாமியாக ஒரு தனி நபரின் பெயரில் வருவாய் துறையின் உதவியோடு பட்டாபரிவர்த்தனை செய்யப்பட்டு உள்ளது.

இதனால் இந்த கிராமத்தில் குடியிருக்கும் எவருக்கும் குடிமனைப்பட்டா கிடையாது. இவர்களின் வீடுகளுக்கு வழங்கப்படும் வீட்டு வரி ரசீதும் கூட அப்பாவுத்தேவா என்ற பெயரிலேயே பல குடும்பங்களுக்கு வழங்கப்படும் நிலை. கிராம மக்கள் ஆண்டாண்டு காலமாக பயன்படுத்தி வந்த சுடுகாடு மற்றும் பாதையை கூட பண்ணை நிர்வாகம் தனி நபரிடம் விற்ற கொடுமை. இதனால் சுடுகாட்டிற்கு எந்தவிதமான அடிப்படை வசதிகளும் செய்யாமல் அரசு காலம் தாழ்த்தி வருகிறது. இந்த சுடுகாட்டை கூட அரசாங்க பதிவேடுகளில் காட்டாமல் பண்ணை நிர்வாகத்தின் பெயரிலேயே வைத்து இருந்ததிலிருந்து தெரிகிறது. வருவாய் துறை நிர்வாகம் யாருக்கு சாதகமாக செயல்படுகிறது என்பது தெரியும். இன்றளவும் கொத்தடிமையாக பண்ணை நிர்வாகத்தால் பாவிக்கப்படும் அலவம். வீடுகளுக்கு, மின் இணைப்பு பெற வேண்டும் என்றால், பண்ணையாரிடம் ரூ.2000/- ததை வழங்கிய பிறகு தான் மின்சார வாரியம் மின் இணைப்பு வழங்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கும்.

பண்ணை கோவில் திருவிழாக்களில் கட்டாயமாக சாமி தூக்க வேண்டும். வைட் தூக்க வேண்டும். விவசாய காலங்களில் பண்ணை நிலத்திற்கு கட்டாயமாக ஒரு வீட்டிற்கு ஒரு ஆண், ஒரு பெண் வேலைக்கு வரவேண்டும். வேறு எவரிடமும் வேலைக்க செல்லக்கூடாது என்று எழுதப்படாத சட்டம் இன்றைக்கும் நடைமுறையில் உள்ளது. 91, புத்தூர் கிராமம் பல்லவராயன் பேட்டை என்ற கிராமத்தில், சர்வே எண்-1 ஏ, 1பி, 1ஜி, 2 ஆகியவற்றில் குடியிருக்கும் கிராமத்தில் எவருக்கும் குடிமனைப்பட்டா இல்லை என்கின்ற நிலை. இதேபோல் 136, புளியக்குடி கிராமம் வடக்குத் தோப்பில் சர்வே எண்1-1ஏ, ஒரு சிலரை தவிர கிராமமே குடிமனைப்பட்டா இல்லாமல் இருந்து வருகின்றது. இதைப்போல் பல வடிவங்களில் நிலமும், குடிமனையும் இல்லாமல், கொடுமைகளை அனுபவித்துக் கொண்டும் எப்போது நிலம் குடிமனைப்பட்டா கிடைக்கும் என்ற எக்கத்தோடு பல லட்சக்கணக்கான மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றனர். நிலம், குடிமனைப்பட்டா என்பது ஏழைக்கு பிச்சை கேட்பது அல்ல. சமுதாயத் தேவை என்பதை தமிழக அரசு உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும்.

– தீக்கதிர், 9.2.2009

ஆ) தமிழகத்தில் பெண் ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்கள் சந்தித்து வரும் பாகுபாடுகள் மற்றும் ஒடுக்குமுறைகள்

உள்ளாட்சி அதிகாரம் என்பது மக்களின் அதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். அதிலும் குறிப்பாக சமூக ரீதியாக, பாலியல் ரீதியாக, சாதிய ரீதியாக, ஒடுக்கப்பட்ட அடித்தட்டு மக்கள் பெண்கள், தலித்துகள் பங்கேற்க வழி செய்யும் வகையில் அரசமைப்பு சாசனத்தின் 73, 74வது திருத்தங்கள் சட்ட வரம்புகளுக்கு உட்பட்ட ஒரு முக்கிய அஸ்திவாரமாக அமைந்துள்ளன. உயர்ந்த தன்னாளுமை, சமூக நீதி, சமத்துவம் ஆகிய இலக்குகளை அடையவும், மக்கள் தங்களது அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ளவும், சுரண்டல்களுக்கு எதிராகப் போராடவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் மனித உரிமைகளை மேம்படுத்தவும், சமூக உடைமைகளைப் பாதுகாக்கவும் பஞ்சாயத்து அமைப்புகள் மிக முக்கிய அமைப்புகளாகியுள்ளன.

தற்போது உள்ள அதிகாரப் பரவல் ஆட்சி முறையானது. சாதி, வர்க்கம் மற்றும் பாலின அடிப்படையிலான சமத்துவமின்மைக்கு சாதகமாக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெண்கள், தலித்துகள், பழங்குடியினர் ஆகியோர் தங்களது அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கும், பங்கேற்பு ஜனநாயகத்தை நடைமுறைப் படுத்துவதற்குமான வாய்ப்பைத் தட்டிப் பறிப்பதாக இருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் சட்டபூர்வமாக அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவது நடைமுறையில் இல்லாததால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் செயல்பாடுகள் முடக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பின்னணியில் பெண் தலைவர்கள், சாதி, வர்க்கம் மற்றும் பாலியல் பாகுபாடுகளினால் இழிவாக நடத்தப்படுவது தொடர்ந்து வருகின்றது. காலங்காலமாக இருந்து வரும் கண்ணோட்டம் என்னவெனில் பெண்கள் தலைவிகளாக முடியாது. நிர்வாகப் பொறுப்பு வகிக்க முடியாது. அவர்கள் குடும்பத்தைக் காப்பதற்கு மட்டுமே உகந்தவர்கள் போன்றவைகள் ஆகும். இவையே இப்பெண் தலைவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கான தடைகற்களாகும். பெண் என்ற அடையாளத்தாலே, குடும்பத்திலும், நிர்வாகத்திலும், சமூகத்திலும், அரசியலிலும் வன்முறைகளையும் ஒடுக்குமுறைகளையும் பெண் தலைவர்கள் சந்தித்து வருகின்றனர். அவற்றை எதிர்கொள்வதில் உயிரை இழந்த பெண் தலைவர்களும் உண்டு. (மதுரை லீலாவதி)

பெண் தலைவர்கள் சந்திக்கும் வன்முறைகளும் ஒடுக்குமுறைகளும்.

குடும்பச் சமை: பெண்கள் முதல் அரசாங்கத்தின் தலைவர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாலும், வீட்டிலும்,

வெளியிலும் அவர்கள் செய்யும் உற்பத்தி மற்றும் மறுஉற்பத்தி பணிகள், அவர்களின் ஒட்டுமொத்தப் பணிச் சமை அதிகரிப்பதாகவே உள்ளது. இதனால் பொது அலுவல்களில் கவனம் செலுத்துவது கடினமாக உள்ளது.

கட்சித் தலையீடு: இட ஒதுக்கீடு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கும் பெண் உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாக செயல்படுத்த முடியாமல் தாங்கள் சார்ந்த கட்சியின் கருத்துக்கு அடிபணிய வேண்டியுள்ளது.

கல்வியின்மை: கல்வி பெற வாய்ப்பில்லாத பெண் தலைவிகள், தங்களுக்கு வரும் தகவல் தொடர்புகளுக்கு பஞ்சாயத்து அலுவலரையே சார்ந்து இருக்க வேண்டியுள்ளது. சில இடங்களில் வெறும் கையெழுத்திடும் நிலைமைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.

கருத்துச் சுதந்திரமின்மை, உரிமை மறுப்பு: பெண் தலைவர்களின் பங்கேற்பின்றியே அவர்களது உறவினர்களால் அல்லது பிற ஆண் உறுப்பினர்களால் ஊராட்சிகள் நடத்தப்படுகின்றது. அவர்களுடைய கையெழுத்தை மட்டும் பெறும் நிலை உள்ளது. அவ்வாறு கலந்து கொண்டாலும் ஆண்களால் உபயோகிக்கப்படும் இழிவான வார்த்தைகளால் அவர்களால் சுதந்திரமாக கருத்துக்கள் கூற முடிவதில்லை.

குடும்ப உறுப்பினர்களின் தலையீடு: பெண் தலைவர்களில் அநேக நாபர்கள், திடீரென்று அரசியலில் திணிக்கப்பட்டவர்கள். எனவே, அவரைச் சார்ந்த ஆண்களே அலுவலகத்தில் ஆஜராவது, கோப்புகளைப் பார்ப்பது என்று செயல்படுவதால் பெண் தலைவர்களால் சுதந்திரமாக தங்களுடைய கடமைகளை ஆற்ற முடிவதில்லை.

பெண் தலைமை மறுப்பு: ஊராட்சிப் பணியாளர் அனைவரும் தலைவரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க மறுக்கின்றனர்; அதிலும் குறிப்பாக கிராம ஊராட்சி எழுத்தர் கட்டுப்படுவதில்லை. ஆதலால், ஊராட்சியில் ஊழலை ஒழிப்பது பெரும் சமையாக உள்ளது. மேலும் அரசு அதிகாரிகளும் தகவல்களை மறுப்பது, தவறான வழிகாட்டுதல், அலட்சியமாக நடத்துவது, பொதுச் சொத்துக்களையும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட நிதிகளையும் கையாடல் செய்வது என நீளும் ஊழல் மற்றும் நம்பகத் தன்மை அற்ற நடவடிக்கைகள் பெண்களின் நிர்வாகத்திலும் பெரும் அச்சுறுத்தலாக உள்ளன.

பயிற்சியின்மை: அரசு ஒப்புக்காக நடத்தும் பயிற்சிகளில் அனைத்து பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்கும் வாய்ப்பு கிடைப்பதில்லை. தங்களுடைய கிராமத்தில் உள்ள

பிரச்சினைகளைப் பற்றித் தெரிந்திருந்தாலும் அதற்கான முயற்சிகளை நிர்வாக ரீதியாக எடுப்பதற்கு சரியான பயிற்சியின்மை ஒரு முக்கியத் தடையாக உள்ளது. தங்களுடைய ஜனநாயக கடமை, இந்திய அரசியல் சாசனம், உள்ளாட்சிகளின் அதிகாரங்கள், கடமைகள், செயல் முறைகள் மற்றும் அதனுடைய பயன்கள், நிர்வாகம், நிதி மேலாண்மை, அரசு கொண்டு வரும் புதிய கொள்கை மற்றும் திட்டங்கள் போன்ற அனைத்திலும் புரிதல் மற்றும் தெளிவின்மை ஒரு தடையாக உள்ளது.

கிராம வளங்கள் மீதான நிர்வாக அதிகாரமின்மை: கிராம வளங்களான புளிய மரம், குளங்களில் மீன்பிடித்தல், மணல் அள்ளுதல்கள் குவாரி, போன்ற உரிமைகளுக்காக ஏலம் விடுவது பாரம்பரிய பஞ்சாயத்து தலைவர்களால் நடத்தப்பட்டு அந்த வருமானமும், ஆதிக்க சாதியைச் சேர்ந்த மேல் தட்டு வர்க்கத்தினரான சில தனி நபர்களால் அனுபவிக்கப்படுகிறது. இவற்றை கேள்விக்குள்ளாக்கும் போது அவர்களின் உயிருக்கும், உடமைக்கும் சேதம் ஏற்படுகிறது.

ஆக்கிரமிப்பை அகற்றும் போது வன்முறையை எதிர்கொள்ளுதல்: பொது நில ஆக்கிரமிப்புகளை அகற்றி பஞ்சாயத்து சொத்துக்களாக மாற்ற முயற்சிக்கும் போது சில சமயம் பொய் வழக்குகளைச் சந்திக்க நேருவதுடன் மிகுந்த அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாகின்றனர். அனுபவமின்மை, பயிற்சியின்மை மற்றும் பாலியல் பாகுபாடு காரணமாக, பெண் தலைவர்கள் இழைக்கும் நிர்வாக தவறுகள் கூட அவர்கள் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட காரணமாகின்றன. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் தலைவரை ஒரு மாவட்ட ஆட்சியாளர் என்ற அதிகாரி பதவி நீக்கம் செய்வது அரசின் ஆண் ஆதிக்க மனோபாவத்தைக் காட்டுகிறது.

ஒழுக்க ரீதியான கண்ணோட்டம்: பெண் தலைவர்கள் சுதந்திரமாக செயல்பட துவங்கும் போதும், வெளி நிகழ்வுகளில் தயக்கமின்றி பங்கேற்கும் போதும், அவர்களை ஒழுக்க ரீதியாக தவறாக விமர்சிக்கும் போக்கு உள்ளது. பெண்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவது ஒரு குற்றமாக கருதப்படுகிறது. தான் சார்ந்த சாதி மற்றும் வர்க்க கூறுகளைத் தூக்கியெறிந்து விட்டு மக்கள் மத்தியில் சமூகமான உறவு, நேரடியான தொடர்பு மற்றும் ஒளிவு மறைவற்ற செயல்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் போது அவர்கள் தரக் குறைவாக மதிக்கப்படுவதுடன், ஆண்கள் தங்களுடைய எதிரிகளாக அவர்களைப் பார்க்கும் போக்கு உள்ளது.

அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பது பெயரளவில் உள்ளதால் அதிகாரிகளின் ஆதிக்க மனப்பான்மை அனைத்து மட்டத்திலும் பிரதிபலிக்கிறது. அரசாங்கத்தின் இதர

துறைகளான காவல்துறை பல துறைகளைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள், இவர்களை மெத்தனப் போக்குடனும், ஏளனத்துடனும், தரக் குறைவாக நடத்துவதுடன் பெண் தலைவர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு செவி மடுப்பதில்லை. இவ்வாறு ஊராட்சி அரசாங்கப் பெண் தலைவர்கள் குடும்பத்திலும், சமூகத்திலும், அரசியலிலும், பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்திலும் பல்வேறு விதமான பாலியல் பாகுபாடுகளையும் ஒடுக்கு முறைகளையும் எதிர்கொள்கின்றனர்.

பெண் தலைவர்கள் சந்திக்கும் பாலியல் பாகுபாடுகளையும் ஒடுக்குமுறைகளையும் களையத் தேவையான நடவடிக்கைகள்: முதலாவதாக சக உறுப்பினர்களுடன் சமூகமான உறவு, கிராம மக்களிடம் நேரடியான தொடர்பு ஆகியவை மூலம் சமூக பலத்தைப் பெற வேண்டும். பங்கேற்பு அரசாங்கம், உறுதியான வளர்ச்சி, தற்சார்பு ஆகியவற்றுக்கான மக்கள் இயக்கமாக கிராம சபைகளைப் பெண் தலைவர்கள் உருவாக்க வேண்டும். அதை நிலை நாட்ட வேண்டுமெனில் அவர்கள், தங்களது பஞ்சாயத்துக்கள் சமத்துவ மின்மைக்கும், சாதி பாகுபாடுகளுக்கும், பாலின பாகுபாடுகளுக்கும் மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதற்கும் எதிராகப் போராடுகிற இடங்களாக திகழ முயற்சிகள் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

சமூகத்தில் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் இடையே நிலவுகின்ற உழைப்பு பிரிவினையை மாற்றுவதுடன் ஆணையும், பெண்ணையும் சமமாக மதிக்கும் மதிப்பீடுகள் வளர்த்தெடுக்கப்படத் தேவையான செயல்பாடுகள் மேற்கொள்ள வேண்டும். பெண் கல்வி, பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான நலச் சேவைகள் உறுதிப்படுத்துதல், வேலை வாய்ப்பு, சுய சார்பு, வன்முறையற்ற பணி மற்றும் சமூகச் சூழல், சொத்துரிமை, சம வேலைக்கு சம கூலி போன்ற பாலின சமத்துவ ரீதிக்கான செயல்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

மேலும் பெண்கள், தலித்துகள், பழங்குடியினர், உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் ஆகியோரின் இயக்கங்களோடு தங்களை இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மாற்றத்துக்காக அவர்கள் எழுப்பும் குரல்களுக்கு குறிப்பாக ஆதரவளிக்க வேண்டும். தங்களது பதவி காலம் முடிந்தவுடன் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு திரும்பும் மனப்பான்மையை விடுத்து பொது வாழ்க்கைத் துறைக்கு வர வேண்டும். இவர் வெளியே சென்று பங்கேற்பதற்கு உதவியாக ஆண்கள் மாற்றங்கள் செய்து கொள்வதற்கு சித்தமாக இருக்க வேண்டும். இதற்காக சமூக மாற்றுக் கல்வி இரு பாலருக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

தலித்துகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகுதிகளில் ஏற்கனவே ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த மேல் சாதியினர், தலித்துகளின் வறுமையை பயன்படுத்திக் கொண்டு, தங்களுக்கு சாதகமாக செயல்பட வேண்டும் என்ற ஒப்பந்தத்தை எழுத்துப்பூர்வமாகவும் பெற்றும், தலித்கள் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெறுவதற்கான செலவுகளை ஏற்றுத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின் அவர்களை தங்களுடைய அடிமையினும் கீழாக நடத்துகின்றனர்.

மேலும் எவ்வூராட்சியில் எல்லாம் தலித் சமூகத்தை சார்ந்தவர் தலைவராகவும், துணைத் தலைவர் ஆதிக்க சாதியினராக உள்ளனரோ, அங்கெல்லாம் பெரும்பாலும் தலித்களை செயல்படவிடாமல் தடுப்பதையே, துணைத் தலைவர்கள் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். அது மட்டுமின்றி ஊராட்சிமன்றக் குழு உறுப்பினராக இருக்கும் ஆதிக்க சாதியினர் கூட தலித் தலைவரை ஏளனமாக நோக்கும் நிலை மற்றும் ஒத்துழைப்பு நல்காமையையே தொடர்ந்து கடைபிடித்து வருகின்றனர். இதனின்றும் கொடுமையான செய்தி மாவட்ட, ஒன்றிய, அளவிலான அரசு அதிகாரிகளே தலித் தலைவர்களை ஏளனமாக கருதி, தேவையான ஒத்துழைப்பு மற்றும், பணி குறித்து தெளிவு அளிக்க தொடர்ந்து தவறிவருகின்றனர்.

திண்டுக்கல் மாவட்டத்தில் உள்ள 65 தனி ஊராட்சிகளில் 35 ஊராட்சித்தலைவர், தங்கள் ஊராட்சியில் சாதி பாகுபாடு பார்க்கப்படுகிறது என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, தேசிய மனித உரிமை ஆணையத்திற்கும், பத்திரிகைகளுக்கும் புகார் மனு கொடுத்துள்ளனர். இதனால் கோபமடைந்த மாவட்ட அரசு அதிகாரிகள் இந்த வாக்கு மூலத்தை திரும்பபெறச்சொல்லி மிரட்டி வருகின்றனர்.

காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள ஊராட்சி தலைவர்களான அ.அண்ணாதுரை, பாக்கியம் உள்ளிட்ட ஆறு தனி ஊராட்சி தலைவர்கள் 11.01.08 அன்று செய்தியாளர்களை சந்தித்து, தாங்கள் மீது கடுமையான சாதிய பாகுபாடு காட்டப்படுவதாக கூறினர். இந்த தலைவர்கள் யாருக்கும் ஊராட்சி அலுவலகத்தில் அமர்ந்து பணிபுரிய அனுமதி இல்லை. இந்த தலைவர்கள் எதிர்கொண்டு வரும் சாதிய பாகுபாடுகள் குறித்து தகவல்களைச் சேகரித்து, பத்திரிக்கையாளர்கள் மற்றும் ஊரக வளர்ச்சித்துறை செயலர் அவர்களைச் சந்தித்து பிரச்சனைகளை எடுத்துரைக்க தமிழக ஊராட்சி அரசாங்க பெண் தலைவர்கள் கூட்டமைப்புயானது ஆதரவு அளித்தது.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் மட்டிலும் 40 பஞ்சாயத்துகளில் தலித் தலைவர்கள் ஆதிக்க சாதியினரின் பினாமியாக கட்டாயத்தின் பேரில் செயல்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். தலித் தலைமை பொறுப்பில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளில், காசோலை புத்தகம்

(செக் புக்ஸ்) துணைத் தலைவர் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பது, அனைத்து பதிவேடுகளும், கணக்கு புத்தகங்களும் துணைத்தலைவர் மற்றும் பஞ்சாயத்து உதவியாளர் (Clerical Assistant) கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பது, தினசரி நடைமுறையில் பஞ்சாயத்து வேலைகளை செய்யும் வகையில் பதிவேடுகள் தலைவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படாமல் இருப்பது, பஞ்சாயத்து அலுவலக சாவியை, துணைத்தலைவர் அல்லது உதவியாளர் வைத்திருப்பது, தலைவர் அலுவலகத்திற்கு வந்து பணி செய்ய இடையூறாக இருப்பது, நாற்காலியில் உட்காரவும் கூட அனுமதி மறுக்கப்படுவது, துணைத் தலைவரின் விருப்பதிற்கேற்ப பஞ்சாயத்தின் சிவில் வேலைகள் மாற்றியமைக்கப்படுவது, உரிய விளக்கம் அளிக்காமல் காசோலையில் கையெழுத்து போடுமாறு தலைவர்கள் கட்டாயப் படுத்தப்படுத்துவது போன்ற வன்முறை நடைமுறையில் இருந்துவருகிறது.

ஊராட்சியின் பராமரிப்பு வேலைகளுக்காகவும் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்காகவும், முழுமையாக நிதி ஒதுக்கப்படாத நிலையிலேயே மேலே குறிப்பிட்ட சம்பவங்கள் நடக்கின்றன. நிதி ஒதுக்கப்பட்டவுடன் அவற்றை கையாள்வதில் ஆதிக்க போக்குடன் தலித் தலைவர்கள் மீது இழைக்கப்படும் கொலை உள்ளிட்ட குற்றங்கள் மேலும் அதிகரிக்கின்றன.

தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களும் அவர்களது பிரச்சனைகளை / குறைகளை வெளியே சொல்லவும் தனிப்பட்ட முறையில் அரசிடம் இருந்து தீர்வைப்பெறவும் போதுமான வழிகாட்டுதல் இன்றி அவதியறுகின்றனர். தேர்தலில் தலைவர் பதவிக்கு தலித்களை ஆதரித்த ஆதிக்க சாதியினர், தலைவரின் அதிகாரங்களை தங்கள் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அதிகார துஷ்பிரயோகத்தில் ஈடுபடும்போது தவறுகளை சுட்டிக்காட்டும் தலித்கள் கொலை மிரட்டலுக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களது உயிருக்கும், குடும்பத்தினருக்கும் ஆபத்து இருப்பதால் சில தலித் தலைவர்கள் போலீஸ் பாதுகாப்பு கோரி மாவட்ட ஆட்சியரிடம் மனு அளித்துள்ளனர். இத்தகைய நிலை ஏதோ ஒரு இடத்தில் நடக்கும் தனிப்பட்ட சம்பவம் அல்ல. இதே நிலை தமிழகத்தின் பல்வேறு மாவட்டங்களில், பல்வேறு இடங்களில் தொடர்கிறது.

மதுரை மாவட்டம் கொடிமங்கலம் கிராமத்தை சேர்ந்த ஊராட்சி தலைவர் பாலமுருகன், “தலித் ஊராட்சி” தலைவராக இருந்தாலும் கூட அவரும் தன் செருப்பை கையால் தூக்கிக் கொண்டு தான் நடந்து செல்ல வேண்டும் என்று நிர்பந்திக்கப்பட்டுள்ளார்.

தேனி மாவட்டத்தில் உள்ள நரியூத்து ஊராட்சி தலைவரான பழனியம்மாள் தங்கள் ஊர் கோயிலுக்குள்

இன்று நுழைய முடியாது, தேநீர் கடைகளில் இன்னும் இரட்டை தம்னர் முறை இருக்கிறது.

இது போன்று நாடு முழுவதும் தலித் ஊராட்சி தலைவர்கள் மீதான பாகுபாடும் தீண்டாமைக் குற்றங்களும் இருந்தாலும், அதற்கான நடவடிக்கைகள் இல்லை. அரசு அறிக்கையின்படி தலித்துக்களுக்கு எதிராக 538 கிராமங்களில் பாகுபாடு நிலவுகிறது. தமிழ்நாடு முழுவதும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் தீண்டாமை குறித்து வன்கொடுமை சட்டத்தின் கீழ் பல குற்றங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆண்டுதோறும் ஏழு லட்சம் புகார்கள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இருப்பினும் இவை குறித்து வன்கொடுமை சட்டத்தின் அடிப்படையில் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதில்லை. ஊராட்சித் தலைவர்களுக்கே இந்த கதி என்றால் சாதாரண தலித் குடும்பங்களின் நிலையை கற்பனை செய்து கூட பார்க்க முடியாது. தலித் ஊராட்சி மன்ற தலைவர்கள் சுதந்திரமாகச் செயல்பட்டு, தங்களது பொறுப்புகளையும், கடமைகளையும் நிறைவேற்ற தமிழக அரசானது கீழ் கண்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது அவசியம்.

பரிந்துரைகள்

- தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்கு, அவர்களது உரிமைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து சிறப்பு விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சிகள் நடத்தும் வகையில் தமிழக அரசின் திட்டங்கள் இருக்கவேண்டும்.
- வறுமையில் உள்ள தலித்துக்களின் வாழ்வாதாரத்திற்கு தேவையான நில பங்கீடு இல்லாமல் இருப்பதும், தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களை மிரட்டுபவர்கள் மீது வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டத்தை போதுமான அளவிற்கு பிரயோகிக்காமல் இருப்பதும் தலித் மக்கள் தொடர்ந்து பாதுகாப்பற்ற சூழலில் வாழ்வதற்கான காரணங்கள் ஆகும்.
- தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்கள் தன்னிச்சையாக செயல்பட முடியாமல் தடுக்கப்படுவதும், கொலை மிரட்டலை சந்தித்து வருவதையும் அவர்களுக்கான பாதுகாப்பு பற்றி தமிழக முதல்வர், ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் உள்ளாட்சி அமைச்சர் ஆகியோர் உடனடியாக கவனத்தில் கொண்டு உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
- திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலும், தமிழகத்தின் பிற மாவட்டங்களிலும் தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்கள் மீது

இழைக்கப்படும் உரிமை மீறல்களையும், வன்முறைகளையும் தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினர் மீதான வன்கொடுமை தடுப்பு சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்து, தவறிழைத்தோருக்கு உரிய தண்டனை பெற்றுத் தரப்படவேண்டும்.

- மாவட்டம் வாரியாக ஆட்சியரோடு இணைந்து கொலை மிரட்டலை சந்தித்து வரும், பினாமி, தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களை அழைத்து பஞ்சாயத்து கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அந்தக் கூட்டங்களில் மாவட்ட ஆட்சியர் பங்குபெற வேண்டும். தலித் தலைவர்களுக்கு நம்பிக்கை அளிக்கவும் ஒட்டுமொத்த தலித் சமூகமும் உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தில் நம்பிக்கையும் சிறந்த சேவையாற்றும் விதமான ஊக்கம் அளிக்கப்படவேண்டும்.
- தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு என ஒதுக்கப்படும் பஞ்சாயத்துகளில், துணைத்தலைவர் பதவியும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்படவேண்டும்
- ஆதிக்க சாதியினரின் கட்டுப்பாட்டினால் சுதந்திரமாக செயல்படமுடியாத தலித் தலைவர்களை கொண்ட பஞ்சாயத்துகளில் தற்போதுள்ள உதவியாளர் மாற்றப்படவேண்டும். தலித் உதவியாளரை புதிதாக நியமனம் செய்ய பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்கு முழு சுதந்திரம் அளிக்கப்படவேண்டும்.
- தலித் தலைவர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்துபவர் மீதும், அவர்களை இழிவாக பேசி / நடத்துபவர் மீதும், அவர்களை கட்டாயப்படுத்தி காசோலையில் கையெழுத்து போடச் செய்பவர் மீதும், காசோலை மற்றும் பதிவேடுகளை ஒப்படைக்காமல் இருப்பவர் மீதும் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும்.
- பங்கேற்பு ஜனநாயகத்திற்கும், ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமூக வளர்ச்சிக்கும், அனைவருக்குமான அனைத்து உரிமைகளையும் நிலைகொண்டும் வகையிலான விழிப்புணர்வை மக்களிடம் ஏற்படுத்தவேண்டும்.

தமிழகத்தில் ஊராட்சி அரசாங்கத்திற்கான நிதி பகிர்ந்தளிப்பு ஒதுக்கீடுகள் மற்றும் பயன்பாடு

ஊரக உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான நிதி பகிர்ந்தளிப்பு மற்றும் ஒதுக்கீடு என்பது உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகளுடன் தொடர்புடையது ஆகும். 1958 ஊராட்சிகள் சட்டத்தில் பல முக்கிய அதிகாரங்களை ஊராட்சி அமைப்புகளும் வாரியங்களும் பெற்றிருந்தன. அதே போல் பல்வேறு துறை ஊழியர்கள் உள்ளாட்சி அமைப்பின்கீழ் பணியாற்றி வந்தனர். கடந்த இரண்டு பத்தாண்டுகளில் 80 மற்றும் 90-களில் ஆட்சி பொறுப்பேற்ற அரசியல்கட்சிகள் படிப்படியாக உள்ளாட்சி அமைப்புகளிடமிருந்த அதிகாரங்களை திரும்ப அரசு துறைகளுக்கே வழங்கிவிட்டது 1992 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 73வது அரசியல் சாசனச் சட்டத்திருத்தத்தின் அடிப்படையில், மாநில அரசுகள் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகாரங்களைக் கட்டாயம் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளது. 73வது சட்டத்திருத்தத்தின் சரத்து 243-ஐ குறித்து மேற்கோள் காட்ட வேண்டியது மிகவும் முக்கியமாகும்.

243, நிதி ஆணையத்தை அமைத்தல் மற்றும் நிதியிருப்பை ஆய்வு செய்தல்

(1) 1992 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு (73வது திருத்தச்) சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்ததிலிருந்து கூடிய அளவில் உடனடியாகவே அல்லது ஒரு ஆண்டு முடிவடைவதற்குள்ளோ அதற்கு பின்பு ஒவ்வொரு ஐந்து ஆண்டுகள் முடிவடைவதற்குள்ளும் ஒவ்வொரு மாநில ஆளுநரும் நிதி ஆணையத்தை அமைக்க வேண்டும். இந்நிதி ஆணையம் பஞ்சாயத்துகளின் நிதி நிலையை விரிவாக ஆய்வு செய்து, கீழ்க்கண்ட பொருள்களின் மீதான பரிந்துரைகளை ஆளுநருக்கு சமர்ப்பிக்கும்.

(அ) ஆய்வு செய்யும் பொருள்களாவன:

- (i) மாநில அரசு விதிக்கும் வரிகள், கட்டணங்கள், தீர்வைகள் மற்றும் சுங்கம் ஆகியவற்றின் வருவாயிலிருந்து மாநில அரசுக்கும், பஞ்சாயத்துகளுக்கும் பிரித்து கொடுக்கப் படவேண்டிய அளவுகள் மற்றும் முறைகள் பற்றியும் அந்த வருமானத்தில் ஒவ்வொரு நிலை பஞ்சாயத்து அமைப்பிற்கும் எந்த அளவு வழங்க வேண்டும் என்பதை பரிந்துரைத்தல்.
- (ii) பஞ்சாயத்துகளுக்கு நேரிடையாக ஒதுக்கப் படவேண்டிய வரிகள், கட்டணங்கள், தீர்வைகள் மற்றும் சுங்கம் ஆகியவற்றை முடிவு செய்தல்.
- (iii) மாநில அரசின் தொகுப்பு நிதியிலிருந்து பஞ்சாயத்துகளுக்கு பிரித்து வழங்க வேண்டிய மானிய உதவிகள்.

(ஆ) பஞ்சாயத்துகளின் நிதி ஆதாரத்தை பெருக்குவதற்கான வழிமுறைகளை கூறுதல்.

(இ) அவ்வப்போது ஆளுநர் அவர்களால் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க பஞ்சாயத்துகளின் நிதி நிலையை அதிகப் படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளை பரிந்துரை செய்தல்.

நிதியை பகிர்ந்தளித்தல்:

பரவலாக்கம் என்பது அதிகாரம், நிதிகள் மற்றும் அலுவலர்களை உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு பிரித்துக் கொடுப்பது ஆகும். முதற்கட்டமாக பார்த்தோமேயானால், 73வது சட்டத்திருத்தத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள உண்மையான அதிகாரத்தையும், நிதியையும் இதுவரையிலும் தமிழக அரசு உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு பிரித்துக் கொடுக்கவில்லை. இந்தச் செய்தியை கிராமபுற வளர்ச்சி அமைச்சகத்தின் கீழ் உள்ள தேசிய ஊரக வளர்ச்சி நிறுவனத்தின் (NIRD) ஆய்வு கூறியுள்ளது. பலவகை மத்திய, மாநில திட்டங்களை செயல்படுத்துவதற்கும், நடைமுறைப் படுத்துவதற்கும், பராமரிப்பதற்கும் தேவையான நிதியை ஊராட்சிகளுக்கு ஆணையத்தின் மூலம் சிறப்பு நிதியாக பிரித்து கொடுக்க வேண்டும் என்று ஊரக வளர்ச்சி அமைச்சகம் அதன் பதிவு குறிப்பில் நிதி ஆணையத்திற்கு குறிப்பிட்டுள்ளது.

உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பணிகளின் நிலைமை பற்றியும், முக்கிய மற்றும் அடிப்படை சேவைகளான தொடக்கக்கல்வி, பொது சுகாதாரம் கிராமப்புற சாலைகள், குடிதண்ணீர் வசதி அளித்தல், சுகாதாரம் மற்றும் தெரு விளக்குகள் இவற்றை செய்து கொடுப்பதற்காக கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தைப் பற்றி ஆய்வு ஒன்றை நடத்த 11வது நிதி ஆணையம் NIRD-யிடம் ஒப்படைத்தது. 73வது சட்டத்திருத்தமானது மூன்றாண்டுக்கு ஊராட்சிகளின் செயல்பாடுகளை சொல்லக் கூடிய அளவில் மாற்றவில்லை என்றும், ஊரக வளர்ச்சிக்காக வழங்கப்படும் மத்திய மற்றும் மாநில திட்டங்களை திட்டமிடுதலிலும் மற்றும் நடைமுறைப் படுத்துதலிலும் ஊராட்சிகளை ஆலோசிப்பது அல்லது சேர்த்துக் கொள்வதில்லை என்றும், இதனால் ஊராட்சிகள் மேலும் அதிகாரமற்ற விளிம்பு நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளது என்றும் NIRD ஆய்வு கூறுகிறது. (Emerging Institution for decentralized Rural Development Vol. 1. NIRD, 2001, P. 180).

இந்திய அரசு வருடந்தோறும் ரூபாய் 2000 கோடிக்கும் மேல் உட்புற கட்டமைப்புக்காக உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்குகிறது, அதுவும் செலவழிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. அடிமட்ட அளவிலான சிறு திட்டமிடல் இல்லாத என்ற காரணத்தாலும், நிதிகள் சரியான முறையில் பயன்படுத்தப்படாமல் வீணடிக்கப்படுவதால், மக்களுடைய பல தேவைகள் இதுவரையில் நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கிறது.

மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற அதிகாரம் போன்று உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கும் அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டு தன்னிச்சையான ஆளுகை அமைப்பாக செயல்பட வைக்க வேண்டும் என்பது 73 வது சட்டத்திருத்தத்தின் சிறப்பு அம்சமாக பஞ்சாயத்து சட்டத்தின் 11வது பிரிவில் 29 அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளின் அடிப்படையில் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தன் பணிகளை செயல்படுத்த சொந்தமாக நிதிகளை திரட்டி கொள்ளலாம், அதற்கான நிதி அதிகாரிகள் (அ) வல்லுநர்களை அரசாங்கம் பொறுப்புடன் வழங்க வேண்டும், என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளது.

இந்தியாவில் 83 கோடியே 60 லட்சம் (83,60,00,000) மக்கள் வறுமை கோட்டிற்கு கீழ் வாழ்ந்து வருகின்றனர். வறுமை கோட்டிற்கு கீழ் வாழ்கின்ற மக்களின் ஒருநாள் வருமானம் ரூ.20/- ஏழைகள் மேலும் ஏழைகளாகின்றனர், பணக்காரர்கள் மேலும் பணக்காரர்கள் ஆகின்றனர். ஏன் இந்த நிலை? அரசாங்கம் ஏராளமான நிதி மற்றும் திட்டங்களை வகுத்தும் வறுமை கோட்டிற்கு கீழ் உள்ள மக்களின் வாழ்வு அப்படியே தொடர்கிறது. ஏனெனில், அதிகாரத்தில் இருக்கின்ற தலைவர்கள் மற்றும் திட்டங்களை செயல்படுத்துகின்ற துறைகள் மக்களை விட்டு வெகு தூரத்தில் இருப்பதே முக்கிய காரணம். இந்நிலை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமெனில் மக்களுக்கு நெருக்கமாக இருக்கக் கூடிய உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு திட்டம் மற்றும் நிதி செயல்படுத்த அதிகாரம் வழங்கி மக்களுக்கான திட்டமாக உருவாக்கும் போது தான் உண்மையான சமூக நீதியையும் பொருளாதார முன்னேற்றத்தையும் அடைய முடியும். ஆகையால் மத்திய அரசின் திட்டங்களும் வழிகாட்டு நெறிமுறைகளை கொண்டிருக்க வேண்டும். 73 வது சட்டத்திருத்தத்தின் குறிக்கோள் முழுமையாக நிறைவடையவில்லை. இந்தியாவின் எந்த மாநிலங்களிலும் 73வது சட்டத்திருத்தம் 29 வகையான அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளை வழங்கினாலும் அதிகாரப் பரவலாக்கல், போதுமான நிதி அதிகாரிகள் மற்றும் பொறுப்புகள் இன்னும் இந்தியாவின் பல பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்கு சமமாக வழங்கப்படவில்லை, ஏனெனில் 29 துறைகளுக்கான அதிகாரம் மற்றும் கடமைகள் “கண்டிப்பாக வழங்கப்பட வேண்டும்” என்று இல்லாமல் ‘வழங்கப்படலாம்’ என்று சட்டத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

உள்ளாட்சி அரசாங்கங்களின் நிலையை ஆராய, மேம்படுத்த அமைக்கப்பட்ட உயர்மட்டக் குழுவினர் மாநில அரசு உள்ளாட்சி அரசாங்கங்களுக்கு அதிகாரங்களை பரவலாக்கிட வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியும் கூட மாநில அரசு அவ்வாறு செய்ய மறுக்கிறது. மாநில நிதி ஆணையங்களின் பரிந்துரைகளும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அவை ஊராட்சிகள் சய அரசாங்கமாக மாறுவதற்கு பயன்படுமா இல்லையா என்று கூட மாநில அரசு பார்க்க மறுக்கிறது. உள்ளாட்சிகளுக்கு, அதிகாரப் பரவலாக்கம் வழங்கக்கூடாது என்பதில் மாநில அரசு உறுதியாக இருக்கிறது.

ஊராட்சி தலைவர்கள் நிதியை மக்களுக்கு பயன்படுத்த அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் ஏனெனில் சுனாமி போன்ற பேராபத்துக்கள் ஏற்பட்ட போது கூட பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிதியை பயன்படுத்த முடியாத சூழலுக்கு ஊராட்சித் தலைவர்கள் தள்ளப்பட்டனர். பஞ்சாயத்து ராஜ்திட்டத்திற்கான நிதியை 70, 80 களில் அரசாங்கம் குறைத்தது. அனைத்து துறைகளையும் சேர்த்து ஒவ்வொரு ஊராட்சிக்கும் குறைந்தபட்சம் (3,00,000 முதல் 5,00,000) மூன்று லட்சம் முதல் ஐந்து லட்சம் வரை நிதி வழங்கப்பட்டதாக மத்திய அரசின் புள்ளியியல் அறிக்கை குறிப்பிடுகிறது.

இந்த நிதி யார்மூலம் வந்தது இந்த நிதி முழுவதையும் ஊராட்சி பயன்படுத்தலாமா என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அரசுத் துறைகளின் மூலம் செலவு செய்யப்பட்ட நிதியை மக்கள் கண்காணிக்க முடியாது.

குறிப்பாக ஐந்து வழிமுறைகளில் உள்ளாட்சிகளுக்கான நிதி பங்கிடப்படுகிறது.

- (1) உள்ளாட்சி அமைப்பிற்கான மத்திய அரசின் நிதி (சட்டபிரிவு 280)
- (2) மாநில அரசின் நிதி (சட்டப்பிரிவு 243I)
- (3) உள்ளாட்சி அமைப்புக்கான அரசு கடன் மற்றும் நிதி
- (4) திட்டம் சார்ந்து குறிப்பிட்ட நிதி மற்றும்.
- (5) இறுதியாக உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் வரி மற்றும் வரியில்லாத வருமானம் மற்றும் ஏனைய உள்ளூர் நிதிகளை உருவாக்குவது.

மாநில அரசு நிதி மற்றும் பொருளாதார வளங்களை முறையாக கையாளாமல் வீணாக்குகின்றன என மத்திய அரசு குறிப்பிடுகிறது. அதேபோல் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தான் அவ்வாறு வீணாக்குகின்றன என்று மாநில அரசு கூறுகிறது அடிப்படையில் கீழ்மட்ட அரசாங்கத்தின் மீதான நம்பிக்கை மேல்பட்ட அரசாங்கத்திற்கு முற்றிலுமாக குறைந்துவிட்டது. இது ஜனநாயகத்திற்கு எதிரானது.

மத்திய நிதி ஆணையத்தின் 300 தீர்மானங்கள் ஏற்றுகொள்ளப்பட்டன. சில காரணங்களால் அவற்றில்

ஒரு சில ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அதற்கான காரணங்களும் தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றத்தில் மத்திய நிதி ஆணையத்தின் ஒரு பகுதி அறிக்கையை அகற்ற வேண்டும் என்ற விவாதத்தை முன்வைத்தனர். அதற்கு மந்திரி எந்தக் காரணத்திற்காகவும் புனிதத் தன்மை வாய்ந்த மத்திய நிதி ஆணையத்தின் அறிக்கை மாற்றப்படமாட்டாது என்று கூறினார். ஆனால் நமது மாநில நிதி ஆணையத்தின் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு சில பரிந்துரைகள் கூட செயல்படுத்தப்படவில்லை. எங்களின் கடின உழைப்பு மற்றும் குறைந்த வல்லுநர்களின் உதவியுடன் நாங்கள் இந்த பரிந்துரைகளை முன்வைக்கிறோம் ஆகையால் பெரிய மாறுதல்கள் எதுவுமின்றி எங்களின் தீர்மானங்கள் அனைத்தும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்று IIIவது மாநில நிதி ஆணையம் தனது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளது. இந்த IIIவது மாநில நிதி ஆணையம் 308 பரிந்துரைகளை முன்வைத்துள்ளது.

அதில் 138 பரிந்துரைகள் நகராட்சிகளுக்கும், 68 பொது பரிந்துரைகளும் மற்றும் 102 பரிந்துரைகள் உள்ளாட்சிக்கும் என குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது குறித்த அறிக்கையில், 30 பரிந்துரைகள் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன ஆனால் அவை இன்னும் செயல்படுத்தப்படவில்லை, 34 பரிந்துரைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவே இல்லை. 12 கொள்கையாக ஏற்று கொள்ளப்பட்டன. பரிந்துரைகளில், 6 பரிந்துரைகள் மாற்றங்களுடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன, 5 பரிந்துரைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக கருதப்பட்டது 15 பரிந்துரைகள் குறித்து முடிவு எதுவும் எடுக்கப்படவில்லை என்று மொத்தம் 102 பரிந்துரைகள் குறித்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட 30 பரிந்துரைகளும் கூட செயல்படுத்தவும் இல்லை அதற்கான ஆணையும் பிற்பிக்கப்படவில்லை.

ஒரே சட்டத்தின் கீழ் தான் மத்திய நிதி ஆணையம் மற்றும் மாநில நிதி ஆணையம் அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் மத்திய நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் ஏற்று கொள்ளப்படும்போது. மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாதது ஏன்? மாநில அரசின் மொத்த வரி வருமானத்தின் 9%— நிதியை மாநில அரசு ஒதுக்குகிறது. ஊராட்சிகள் மற்றும் நகராட்சிகள் 58:42 என்ற விகிதத்தில் இந்த 9% நிதியை பிரித்துக்கொள்கின்றன. இந்த 58% த்தில், 60% தான் கிராம ஊராட்சிகளுக்குச் செல்கிறது மீதம் உள்ளவை ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கும், மாவட்ட ஊராட்சிக்கும் செல்கிறது. அந்த 60% நிதி கூட முழுமையாக அளிக்கப்படுவதில்லை. அதிலிருந்து 5% நிதி உள்கட்டமைப்பு மற்றும் இதர நிதிக்காக ஒதுக்கப்படுகிறது. இந்த 5% ஒதுக்கீடு பற்றி ஊராட்சிகளுக்கு எதுவும் தெரிவிக்கப்படுவதில்லை.

அரசின் இந்த நடவடிக்கை வலி இல்லாமல் ஊசியின் மூலம் இரத்தத்தை எடுப்பதற்கு சமம். இந்த 5% ல் 2½% அண்ணா மறுமலர்ச்சி திட்ட நிதிக்கும் மற்றும் 2½% மாவட்ட ஆட்சியருக்கும் மற்றும் DRDA நிதிக்கும் ஒதுக்கப்படுகிறது. இந்த பகிர்வு குறித்து II மாநில நிதி ஆணையம் தனது அறிக்கையில் குறிப்பிடுகையில் 1% மழைநீர் சேகரிப்பு நிதி மற்றும் 1% மாவட்ட ஆட்சியருக்கான நிதியும் சொன்ன பணிக்காக பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. II மாநில நிதி ஆணையம் தனது பரிந்துரையில் இதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிதி முறையாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என குறிப்பிட்டிருந்தது ஆனால் அரசாங்கம் இதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அதற்கு பதிலாக முன்பை விட அதிகமான நிதியை ஒதுக்கியது.

பெரும்பாலான சமயங்களில் மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் DRDA நிதி தேவையுள்ள ஊராட்சி மற்றும் ஏழை மக்களுக்கும் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. அதற்கு பதிலாக அரசு குறிப்பிடுகின்ற ஊராட்சிக்கும், மிகவும் சில இடங்களில் மட்டுமே தேவையுள்ள ஊராட்சியையும் சென்றடைகிறது என்று III மாநில நிதி ஆணையத்தின் ஆய்வு மற்றும் அறிக்கை குறிப்பிட்டுக் கூறுகிறது. III மாநில நிதி ஆணையத்தின் அறிக்கை 78வது பத்தியில் உள்ளாட்சி அமைப்பிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதியிலிருந்து ஒரு பகுதிகூட எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் அரசின் வேறு எந்த பணிக்காகவும் பயன்படுத்தக் கூடாது என குறிப்பிட்டுள்ளது. இது உள்ளாட்சிக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதியிலிருந்து பணம் எடுக்கும் உரிமை அரசாங்கத்திற்கு இல்லை என்பதை உணர்த்துகிறது. 5% ஒதுக்கப்பட்ட நிதி என்பது குறைவான பணம் கிடையாது, 79 ஆயிரத்து 17 லட்சம் அதில் 50% மாவட்ட ஆட்சியருக்கும்.

ஆதலால் ஊராட்சிக்கு வருகின்ற நிதி பாதி வழியிலேயே எடுத்து கொள்ளப்படுவதுடன் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. DRDAக்கும் அளிக்கப்படுகிறது. அரசாங்கம் மேலும் நிதி ஒதுக்குவதை விட இத்திட்டத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று மாநில நிதி ஆணையம் தனது பரிந்துரையில் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு ஊராட்சிக்கும் ரூ3லட்சம் (ரூ.3,00,000/-) அளிப்பதாக அரசு சொல்கிறது. ஆனால் அந்தப் பணம் குடிநீர் வாரியம் மற்றும் மின்சார வாரியத்திற்கு செல்கிறது. ஊராட்சி மூலம் இந்த நிதியை தன்னிச்சையாக பயன்படுத்த முடிவதில்லை. அரசாங்கத்தின் இத்தகைய நடவடிக்கை ஊராட்சிக்கு பாதிப்பாக அமைகிறது. ஊராட்சி அமைப்பிற்கான நிதி கூட இருப்பினும் முழுமையாக கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஊராட்சி மூலமாக வசூலிக்கப்படுகின்ற நிதி 1% உள்ளூர் வரியாகவும், 1% நில வரியாகவும் மற்றும் 5% உள்ளூர் மேல் வரியாகவும் பிரிக்கப்படும். பத்திர கட்டணம் மேல்வரி மற்றும் கேளிக்கைவரி போன்ற வருமானங்கள் கூட

ஊராட்சிகளுக்கு முழுமையாக வழங்கப்படவில்லை. கடந்த பல ஆண்டுகளில் மற்றும் இந்த ஆண்டில் பல கோடி நிதி ஊராட்சி இழந்துவிட்டதாக மாநில நிதி ஆணையம் தனது பரிந்துரையில் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆகையால் ஓராண்டிற்குள் கடந்த பல ஆண்டுகளாக இழந்த நிதி மற்றும் இந்த ஆண்டு இழந்த நிதி அனைத்தும் கணக்கிடப்பட்டு ஊராட்சிக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும். அதோடு வசூலிக்கின்ற கட்டணத்தில் ஒரே ஒரு சதவீதம் மட்டுமே (1%) மாநில அரசு எடுத்து கொள்ளவேண்டும்.

அரசாங்கத்திடம் II மற்றும் III மாநில நிதி ஆணையம், பரிந்துரை செய்தும் அரசு அதை ஏற்க மறுத்துவிட்டது. நிதி பகிர்ந்தளிப்பதற்கான புதிய முறையை அரசாங்கம் அறிமுகம் செய்தது. ஊராட்சியிடம் இதுவரையில் முழுமையாக கொடுக்கப்பட்டு வந்த உள்ளூர்வரி இப்பொழுது பகிரப்படப்போகிறது. ஊராட்சியின் பெருவாரியான வருமானங்களான பத்திரக் கட்டணம், மேல் வரி முழுமையாக வழங்கப்பட அதே போல் கேளிக்கை வரியின் முழுத்தொகையும் ஊராட்சிக்கு வழங்கப்படமாட்டாது. இதனால் கிராம ஊராட்சி மிகவும் மோசமாக பாதிக்கப்படும். ஆகையால் அரசாங்கமானது மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் நிறைவேற்றினாலே மிகவும் சிறப்பானதாகவும் போதுமானதாகவும் அமையும். ஊராட்சி வசூலிக்கின்ற வீட்டு வரியில் 10% மற்றும் நூலகவரி முழுவதையும் மாநில அரசிடம் ஒப்படைக்க வேண்டிய முறை இருக்கிறது. அரசாங்கம் வரி வசூலிப்பின் மூலம் பெரும் வருவாயை பெறுவதால் இதிலிருந்து 1% நிதியை ஊராட்சிக்கு வழங்க வேண்டுமென்று அனைத்து மாநில நிதி ஆணையங்களும் அறிவுறுத்தின. இதையும் அரசு ஏற்கவில்லை. கேளிக்கை வரி வசூலிப்பில் 10% மாநில அரசுக்கு கொடுப்பது 1% மாக குறைக்கப்பட்டு மீதமுள்ள நிதி ஊராட்சிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஏற்று கொள்ளப்படவில்லை. அதே போல் பத்திரக்கட்டணம் மேல் வரியில் பெரும்பகுதி வசூலிக்கப்படுவது குறைக்கப்பட வேண்டும் என்ற பரிந்துரைகளை II மாநில நிதி ஆணையங்கள் வலியுறுத்தியுள்ளன.

தமிழகத்தில் மாநில அரசின் மொத்த வரி வருவாயிலிருந்து ஊராட்சிக்கு தமிழக அரசு 9%மும் ஆந்திர மாநிலத்தில் 50%மும் கேரளாவில் 40%மும் மேலும் திட்டம் மூலமாகவும் & அதற்கு அப்பாற்பட்டும் நிதி ஒதுக்கப்படுகிறது. ஆனால் தமிழகத்தை பொறுத்தவரை திட்டம் மற்றும் அதற்கு அப்பாற்பட்டு வருகின்ற நிதியை சேர்க்கும் பொழுது 18% ஆக மட்டுமே இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களுக்கு 50% மாக இருக்கிறது. அரசாங்கம் மக்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என நினைத்து கொண்டு, “மாநில அரசு உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு கொடுக்கப்படுகின்ற சுகாதாரம், கல்வி மற்றும் சாலைக்கான நிதியை சேர்த்து கணக்கிடும் போது 34%

மாக இருக்கும். என்று கூறுகிறது. ஆனால் இந்த சுகாதாரம் மற்றும் ஆரம்பக்கல்விக்கான நிதி சம்பந்தப்பட்ட துறைக்கு அனுப்புகிறது.

வரி மற்றும் வரி அல்லாத இதர வருமானம். ஊராட்சித் தலைவர் வரித்தொகையை நிர்ணயிக்க அதிகாரம் உண்டு யாரும் கேட்க முடியாது. இதை எதிர்த்து வழக்கு தொடுத்தாலும் அது ரத்து செய்யப்படும். வியாபார நோக்கத்திற்காக நடத்தப்படுகின்ற கல்வி நிறுவனங்கள் மீது அவர்கள் வரி வசூலிக்கலாம். தொழில் வரி தொழில் உரிமையாளர்களிடம் வசூலிக்கப்பட வேண்டும். உதாரணமாக, கிராம ஊராட்சியில் பெரிய அரிசி அரைக்கும் ஆலை இருப்பின் அவர்களிடமிருந்து கட்டிட வரி, வீட்டுவரி, 60% கூடுதல் வரியாகவும் மற்றும் 16% மூலவரியாகவும் வசூலிக்கலாம். இதுவே சிறிய அரிசி ஆலையாக இருப்பின் 20% கூடுதல் வரியாகவும் 6% மூலவரியாகவும் வசூலிக்கலாம். தொழிலுக்காக பயன்படுத்துகின்ற வீட்டு கதவு எண்ணை அடிப்படையாகக் கொண்டு வீட்டுவரியும் கூடுதல் வரியும் வசூலிக்கலாம். உரிமக் கட்டணம் மற்றும் தொழில் வரியினை தொழிலின் உரிமையாளரிடமிருந்து வசூலித்து கொள்ளலாம்.

அரசின் கல் உடைக்கும் ஆலையிடமிருந்து அவர்கள் மின்சார இயந்திரம் பயன்படுத்துவாராயின் அவர்களிடமிருந்து உரிமக் கட்டணம் மற்றும் தொழில் வரி வசூலிக்கலாம். அதற்கான அனுமதி அரசாணை எண்:3ன்படி ஊராட்சி தலைவர்கள் தான் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் கல் உடைக்கும் தொழில் உரிமையாளர்கள் அனைவரும் இணைந்து வழக்குப்பதிவு செய்து ஊராட்சி தலைவர்களுக்கு இதில் அதிகாரம் வழங்கப்படக் கூடாது என இடைநிறுத்தத் தடை வாங்கினர். அதன் பிறகு ஊராட்சி தலைவர்கள் அனுமதி கொடுக்கலாம் ஆனால் மாநில அரசுதான் இறுதி முடிவு எடுக்க வேண்டுமென நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது. மாநில அரசு இந்த அதிகாரத்தை ஊராட்சிகளுக்கு வழங்கவில்லை. ஆனால் வசூலிக்கப்பட்ட அனுமதித் தொகை கிராம ஊராட்சிக்கு வர வேண்டும். அரசின் கல்உடைக்கும் ஆலை மூலம் இரண்டு வகையான வருமானம் ஊராட்சிக்கு கிடைக்கிறது. அதில் ஒன்று அனுமதிக்கட்டணம், மற்றொன்று ஏல நிதி. ஏல நிதியில் 50% ஊராட்சி ஒன்றியத்திற்கு மற்றும் 50% கிராம ஊராட்சிக்கும் செல்கிறது. ஆனால், தனியார் கல் உடைக்கும் ஆலையிடம் அனுமதி கட்டணம் தான் வசூலிக்கலாம்.

வியாபார நோக்கத்திற்காக செயல்பட்டு கொண்டிருக்கின்ற தேசிய மயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளாக இருப்பினும் வாணிப வரி வசூலிக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் செல்போன்களின் கோபுரங்களுக்காக தொழில் வரி வசூலிக்கலாம். புதுத்தொழிலைத் துவங்குகின்ற

பட்சத்தில், பிரிவு 160ன்படி ஊராட்சி ஒன்றியம் அனுமதி வழங்க வேண்டும் என்றும் பிரிவு 159-ன் படி கிராம ஊராட்சி உரிமம் வழங்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஊராட்சி ஒன்றியம் அனுமதி வழங்கினாலும் கிராம ஊராட்சி தான் அனுமதி நிதியையும், உரிமக் கட்டணத்தையும் பெற வேண்டும். கிராம ஊராட்சி தான் உரிமத்தை புதுப்பிக்க வேண்டும்.

“இனிமேல் பத்திரக் கூடுதல் கட்டணம், உள்ளூர் வரி, உள்ளூர் கூடுதல் வரி, கேளிக்கைவரி மற்றும் நிதி முழுமையாக கிராம ஊராட்சிக்கு வராமல் ஒரு பகுதி மட்டுமே கிடைக்கும். மாநில அரசு இப்போது அனைத்து வருமானத்தையும் ஒன்றாக சேர்த்து காலாண்டுக்கு ஒரு முறை அளிக்கிறது. இதில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு நிதி மட்டும் தான் அதாவது 60% தான்கிராம ஊராட்சிக்கு வருகிறது, 32% ஊராட்சி ஒன்றியத்திற்கும் மற்றும் 8% மாவட்ட ஊராட்சிக்கும் நிதி ஒதுக்கப்படுவதுடன் முன்பெல்லாம் கிராம ஊராட்சிக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்ட நிதி தற்போது ஊராட்சி ஒன்றியம் மாவட்ட ஊராட்சிக்கும் பிரித்து கொடுக்கப்படுகிறது அதே சமயத்தில் ஊராட்சி ஒன்றிய நிதி, கிராம ஊராட்சிக்குக் கிடைக்கிறது. சில வழிகாட்டு நெறிமுறைகளுடன் மூன்றில் ஒரு பங்கு நிதியை மாநில அரசு ஒதுக்கியுள்ளது. இது நேர்மையற்றது, நெறிமுறையில்லாதது.

ஊராட்சியின் தேவைக்கேற்ப நிதியை பயன்படுத்த ஊராட்சித் தலைவர்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை. வரையறுக்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட பணிக்கு வரையறுக்கப்பட்ட தொகை வழங்கப்படுகிறது ஆனால் அந்த தொகை கொடுக்கப்பட்ட பணிக்கு பற்றாக்குறைத் தொகையாக அமைகிறது. சில திட்டங்களை ஊராட்சியில் நடைமுறைப்படுத்தி சில அரசு அதிகாரிகளுக்கும் குறிப்பிட்ட சதவீத இலஞ்சம் கொடுக்க ஊராட்சித் தலைவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள். ஊராட்சிகளின் அதிகாரம் பரவலாக்கப்படுவதற்கு பதிலாக ஊராட்சி நிதி பரவலாக்கப்படுகிறது.

ஊராட்சி சம்பந்தப்பட்ட எந்தப் பணி செய்வதாக இருந்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதம் AD மற்றும் AWO க்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும். அதனால் நேர்மையாக இருக்க முடிவதில்லை. உதாரணத்திற்கு, ஊராட்சியின் அனைத்து பகுதிகளுக்கும் தண்ணீர் கொடுக்க வெவ்வேறு இடங்களில் 6 கை பம்புகள் தேவையானால், ஒரு கை பம்புக்கு ரூ.5,000/- வீதம் ஐந்து பம்புகளுக்கு ரூ.25,000/- செலவு செய்யலாம். ஆனால் AE & AWO னுடைய அனுமதிக்கு சென்றால் ஒரு கை பம்பிற்கு ரூ.25,000/- செலவு செய்ய நேரிடும். அவர்கள் தேவையில்லாமல் அதிக பணத்தை செலவிடும் சூழலை ஏற்படுத்திவிடுகிறார்கள்.

பல ஊராட்சியில் ஒதுக்கப்படும் நிதியை வைத்துக்கொண்டு மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற முடிவதில்லை. சுகாதாரத்திற்கும், தெரு விளக்கிற்காகவும் ஒதுக்கப்படும் நிதி அவற்றிற்கான பராமரிப்புச் செலவிற்கு போதுமானதாக இல்லை. மின்னல் மற்றும் இடியினால் பல நேரம் விளக்குகள் உடைந்துவிடுகின்றன. இவற்றிற்காக செலவு செய்தால், தணிக் கையின் போது தலைவர்கள் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகிறார்கள். இவ்வாறான பல்வேறு நிர்வாகப் பிரச்சனைகளை ஊராட்சிகள் சந்திக்கின்றன.

சில பரிந்துரைகள்:

- உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான நிதி 30% - 40% மாக உயர்த்தப்பட வேண்டும். (நடைமுறையில் 9%)
- மத்திய அரசிடமிருந்து மாநில அரசு 30.5% நிதி பெறுவதைப் போன்று மாநில அரசும் உள்ளாட்சிகளின் கடமைகள் மற்றும் பொறுப்புக்களை கருத்தில் கொண்டு அதே சதவீத நிதியை உள்ளாட்சிகளுக்கு ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும்.
- ஊராட்சிகளுக்குப் போதுமான அதிகாரம், நிதி அலுவலர்களுடன் நிதியைக் கையாளுவதில் ஊராட்சி மன்றங்களுக்கு, கிராம சபைக்கு அதிகாரம் வேண்டும்.
- உள்ளூர் அளவில் கல்வி, சுகாதாரம், பொது விநியோகம் போன்றவற்றின் மேலாண்மை மற்றும் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் போதுமான நிதிப் பகிர்வுடன் ஊராட்சிகளுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும்.
- மூன்றாவது மாநில நிதிக் குழுவின் பரிந்துரைகள் அனைத்தையும் செயல்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
- ஊராட்சிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நிலுவைத் தொகையான உள்ளூர்வரி, மேல் வரி (Local Cess and Local Cess surcharge) மூன்றாவது மாநில நிதிக் குழுவில் குறிப்பிட்டவாறு ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்க வேண்டும்.
- மாநில நிதிக் குழுவின் மான்யத்தை வேறு எந்தத்திட்டத்திற்கும் பயன்படுத்தாமல் முழுக்க ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்கவேண்டும் ஏனென்றால் இது ஒரு சட்ட பூர்வமான மான்யமாகும்.
- மாநில நிதிக் குழு அமைக்கும் பொழுது உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பிரதிநிதிகள், தொண்டு நிறுவனப் பிரதிநிதிகள் உறுப்பினர் ஆக்கப்பட வேண்டும்.

- உரிமம் வழங்குவதற்கான விதிகள் இன்னும் வெளியாகவில்லை. இத்திட்டத்தின் உரிமக் கட்டணம் 1961க்குப்பின்னர் மாற்றம் செய்யப்படவில்லை. இதனை உயர்த்தி நடவடிக்கை விதிகள் அடங்கிய அறிக்கையை வெளியிட வேண்டும்.
- சிறுகனிமங்கள் நிலுவைத் தொகை (SFC யில் குறிப்பிட்டவாறு) உடன் ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு விடுவிக்கப்படவேண்டும். மேலும் தற்சமயம் பெர்மிட் கட்டணம் மட்டும் ஊராட்சிகளுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. முன்னாளில் ஏலத்தொகை வசூலிக்கப்பட்டு தற்போது ஏலமிடாமல் அரசே நேரடியாக எடுத்துக்கொள்வதால் அதில் கிடைக்கும்

வருமானத்தை ஊராட்சி ஒன்றியம் ஊராட்சிகளுக்கு வழங்கவேண்டும்.

மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளை கவனத்தில் கொண்டு, தேசிய நிதி ஆணையம் அதன் அறிக்கையை அரசிற்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும். மாநில நிதி ஆணையத்திற்கும், மத்திய நிதி ஆணையத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்வு வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளை குறிப்பிட்ட காலவரையில் அரசு நடைமுறை படுத்தவேண்டும்.

மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பு 14.06.2008 சென்னையில் ஒருங்கிணைத்த தமிழகத்தில் ஊராட்சி அரசாங்கத்திற்கான நிதி பகிர்நதளிப்பு ஒதுக்கீடுகள் மற்றும் பயன்பாடு குறித்த கலந்தாய்வு கூட்ட அறிக்கையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

கிராம பொது மக்களுக்கு ஓர் அபாயகரமான அறிவிப்பு

பிரான்சு நாட்டைச் சேர்ந்த மிக்சிலின் நிறுவனம் 4 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் முதலீட்டில் திருவள்ளூர் மாவட்டம், கும்மிடிப்பூண்டி வட்டத்திலுள்ள தேர்வாய் கண்டிகை கிராமத்திலுள்ள காடுகளை அழித்து டயர் உற்பத்தி தொழிற்சாலை அமைக்க அரசு அனுமதி அறிவிக்கப்பட்டதால், சுமார் 17 கி.மீ. தூரத்தில் அருகிலுள்ள அனைத்து கிராமங்களிலும் விவசாயம், கால்நடைகள், நீர்வரத்து பாதிக்கப்படும்.

பாதிக்கப்படும் கிராமங்கள்:

தேர்வாய், ஆராமணி, பூவலம்பேடு, சேர்பேடு, அமரம்பேடு, எருக்குவாய், செங்கரை, அன்னாவரம், நெல்வாய், முக்கரம்பாக்கம், புலியூர், தண்டலம், சூளைமேனி, பாலவாக்கம், இந்திரா நகர், கீழ்கருமனூர் கண்டிகை, தமிழ்நாடுபாளையம், சந்திராபுரம், கண்ணன்கோட்டை, கரடிபுத்தூர்.

இத்தொழிற்சாலை அமைவதனால் ஏற்படும் தீமைகள்:

- ஆஸ்துமா, நுரையீரல் நோய்கள், மூச்சுக்குழாய் அமைப்பு, தோல் நோய்கள் ஏற்படும்.
- பெண்களுக்கு கருப்பை கோளாறு ஏற்பட்டு, இனி பிறக்கும் குழந்தைகள் கை, கால் மற்றும் மூளை வளர்ச்சி பாதிக்கப்படும்.
- நிலத்தடி நீர் 150 அடிக்கு கீழ் சென்று விடும். குடிதண்ணீர் கருப்பு நிறத்தில் கிடைக்கும்.
- இந்த டயர் தொழிற்சாலை அமைவதால் இந்த கிராமத்தை சுற்றி சுமார் 17 கி.மீ. தூரத்திற்கு கரித்துகள்கள் படிந்து நாம் நம்பியுள்ள விவசாயம் முற்றிலும் அழிந்துவிடும்.
- காடுகளை அழிப்பதால், பருவகால மழை முற்றிலும் குறைந்துவிடும். கால்நடைகளும் முற்றிலும் அழிந்துவிடும்.
- இத்தொழிற்சாலை சிறப்பு பொருளாதார மண்டலத்தின் கீழ் வருவதால் சில ஆண்டுகளில் இந்நிறுவனம் மூடப்படும் நிலை உள்ளதால் வேலை வாய்ப்பு என்ற அறிவிப்பும் வெறும் கண்துடைப்பே.

ஆகவே இத்தொழிற்சாலை அமைவதால் பாதிக்கப்படுகின்ற மக்களாகிய நாம் விழிப்புடன் செயல்பட்டு, யாருக்கும் பயன்படாத அத்தொழிற்சாலையை விரட்டியடித்து, காடுகளை பாதுகாத்து, நிம்மதியுடன் வாழ... நாம் ஒற்றுமையுடன் செயல்பட்டு போராட தயாராகுவோம்.

– பாதிக்கப்படும் தேர்வாய் கிராம பொதுமக்கள் மற்றும் சுற்றுபுற கிராம பொதுமக்கள்

கூர்மையில்லாத கோடரி

—ஜீன்டி ரெஸ், சித்தார்த்தா

நமது நாட்டின் கிராமப்புறப் பகுதிகளில் படர்ந்துள்ள வறுமையை அடியோடு வெட்டி வீழ்த்துகின்ற பேராயுதமாக தேசிய ஊரக வேலை உறுதியளிப்புச் சட்டம் கருதப்படுகிறது. கிராமப்புறப் பகுதிகளில் வேலைவாய்ப்பு என்பதனை சட்டப்பூர்வமான வகையில் உறுதிப்படுத்தத் தேவையான எல்லா வழிமுறைகளும் நிறைந்ததாக இருக்குமென எதிர்பார்க்கப்பட்ட புதிய யுகச் சட்டம் தான் இந்தச் சட்டம் இதுவரையில் நடைமுறையில் இருந்துவரும் அரசுத்தரப்புப் பொறுப்பின்மைக்கு மாறாக அரசு சட்டரீதியான பொறுப்பேற்கும் வகையில் இந்தச் சட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் நடைமுறையில், இந்த மாறுதல் இன்னும் காகிதத்திலேயே இருக்கிறது. அது நனவாகும் காலம் நெருங்க நெடுந்தொலைவு சென்றாக வேண்டியுள்ளது. நமது ஆய்வின்படி தேசிய ஊரக வேலை வாய்ப்புச்சட்டத்தின் பயனாளிகள் தமக்கான சட்ட உரிமைகளை முழுமையாகத் துய்க்க ஏராளமான தடைக்கற்கள் உள்ளன. வேலை வழங்கப்படுவதில் சுணக்கம், ஊதியம் வழங்குவதில் தாமதம், குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை விடக் குறைவாக வழங்குவது, பணியிடங்களில் போதிய வசதிகள் இல்லாமலிருப்பது, இன்னும் ஏராளம். இந்தக் குறைபாடுகள் தீர்க்கப்படவில்லை. இன்னும் சொல்வதானால் குறைபாடுகள் இருப்பதாகவே கணக்கில் கொள்ளப்படுவதில்லை. இந்தத்திட்ட அமலாக்கத்தில் நிறைந்திருக்கும் ஊழலே அரசாங்கத்தின் பொறுப்பற்ற தன்மைக்கு ஒளிவீசும் சான்றாக அமைந்திருக்கிறது.

சட்ட வரைவில் உள்ள குறைபாடு காரணமாக மூன்று சிக்கல்கள் எழுந்துள்ளன. அவை, விதி முறைகளைப் பற்றிய குழப்பம், குறைகளைக் களையும் ஏற்பாடு இன்மை, சுயேச்சையான கண்காணிப்பின்மை ஆகியவையாகும்.

இச்சட்டத்தை ஆழமாக ஆராய்ந்தால், பங்கேற்போரது தனித்தனிப் பொறுப்புகள் குறித்த தெளிவான வரையறை இல்லை என்பது முதலிலேயே புரிந்து விடுகிறது. ஒவ்வொரு மாநிலமும் கிராமப்புற வேலை வாய்ப்பை உறுதிப்படுத்துவதற்காக தனது மாநிலத்தில் 'வேலை உறுதியளிப்புத்திட்டங்களைத்' தனியே பட்டியலிட வேண்டுமென இச்சட்டம் கூறுகிறது. மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே இது குறித்து தொய்வற்ற ஒருங்கிணைப்பு தேவையெனவும் சொல்கிறது. ஆனால் இதுவரை அவ்வாறு இல்லை. இன்னும் வெளிப்படையாகச் சொல்வதானால் இச்சட்டத்தின் கீழ் எந்தெந்த மாநிலங்களில் எந்தெந்த திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படவிருக்கின்றன என்பதற்கான பட்டியலே

மத்திய ஊரக வளர்ச்சித் துறையிடம் இல்லை. எனவே சட்ட அமலாக்கத்தில் மத்திய மாநில அரசுகளின் அணுகுமுறை ஒன்றாக இல்லை.

பல மாநிலங்களில் சிறப்புத் திட்டங்களைப் பட்டியலிடுவது ஒரு சடங்கு போலாகி, நடைமுறை விதிகள் வசதிக்கேற்றவாறு அவ்வப்போது வாய் மூலமோ அல்லது எழுத்து வடிவிலோ வழங்கப்பட்டதன் அடிப்படையில் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. மத்திய அரசு, தனது பங்கிற்கு இச்சட்ட செயல்முறை தொடர்பாக திட்டங்களைத் தேர்வு செய்வது, பணியிட நிர்வாகம், பணப்பட்டுவாடா நடைமுறைகள், மற்றும் பதிவேடுகள் பராமரிப்பது ஆகியவை பற்றிய செயல் முறை விதிகளை வகுத்தளித்துள்ளது.

ஆனால், துரதிர்ஷ்ட வசமாக, இந்த வழிகாட்டு நெறிமுறைகள் போதிய அளவு தெளிவானதாக இல்லை. எனவே, விதிகளை மீறுவது என்பது நாடு முழுவதும் ஒரு வழக்கமாகவே இருக்கிறது என்பதாக மத்தியப் பொதுக் கணக்கு அலுவலர் (comptroller and Auditor General-CAG) அறிக்கையில் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளது. இதற்கு பதிலளித்த ஊரக வளர்ச்சித்துறை அமைச்சகம் இவை, வழிகாட்டு நெறிமுறைகள் தானேயன்றி, கண்டிப்பாகப் பின்பற்ற வேண்டிய விதிகளல்ல எனக் கூறியது. சட்ட அமலாக்க வழிகாட்டு நெறிமுறைகள் 'சிறந்த செயல்முறை' என்பதாக சுருக்கப்பட்டு விட்டதால், தேசிய ஊரக வேலை உறுதியளிப்புச்சட்டத்தின் அமலாக்கத்தில் அபாயகரமான இடைவெளி ஏற்பட்டுள்ளது.

வைக்கோல்போரில் ஊசியைத் தேடுவதா ?

தேசிய ஊரக வேலை உறுதியளிப்புச் சட்டம் உரிமைகள் குறித்து உரக்கப் பேசுகிறது. ஆனால் இந்த உரிமைகள் மறுக்கப்படுமானால் என்ன செய்வது என்பது பற்றி எதுவுமே சொல்லாமல் அமைதிகாக்கிறது. மக்கள் சமர்ப்பிக்கும் புகார்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கத்தக்க விதத்தில் எந்த ஒரு செயலமைப்பையுமே மத்திய, மாநில அரசுகள் இதுவரையில் உருவாக்கவில்லை. மக்கள் விசாரணை மன்றங்கள் அமைப்பது அல்லது சுயேச்சையான விசாரணை அதிகாரியை நியமிப்பது போன்ற நல்ல ஆலோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவை இன்னும் உருவாக்கப்பட வேயில்லை.

வெளிப்படாத தன்மை மற்றும் பொறுப்புடைமை ஆகியவை பற்றி பல மாதங்களாக விவாதிக்கப்பட்டன, ஆனால் சட்டத்தில் அவை எங்குமே இடம் பெறவில்லை. வெளிப்படாத தன்மையை உறுதிப்படுத்துகிற பணிச்சீட்டுக்களைப் பராமரிப்பது, சம்பளப்பட்டுவாடா

விதிகள் மற்றும் சமூகத்தணிக்கை ஆகியவற்றில் ஏராளமான குறைபாடுகள் தோன்றியுள்ளன.

அதேபோல, இந்தச் சட்டம் அமலாக்கப்படும் விதம் குறித்து தேசிய அளவில் எத்தகைய சுயேச்சையான ஆய்வும் இதுவரை மேற்கொள்ளப்படவில்லை. தேசிய ஊரக வேலை உறுதியளிப்புச் சட்டத்தின் கீழ் ஆண்டுதோறும் 25,000 கோடி ரூபாய் செலவிடப்படும் நிலையில், இந்தப் பணம் எங்கே செல்கிறது? இதனால் விளையும் பயன் என்ன? என்பது குறித்து ஆய்வு செய்ய சில கோடி ரூபாய் செலவில் சுயேச்சையான ஆய்வு ஏதும் செய்யப்படாதது ஏன்? என்பது மர்மமாகவே இருக்கிறது.

இந்த சட்டம் சம்மந்தமாக மய்ய அரசுக்கு ஒரு பெரும் பொறுப்பு இருக்கிறது. தேசிய ஊரக வேலை உறுதியளிப்புச் சட்டம் ஒரு மய்யச்சட்டம். இதற்கான 90 சதவீத நிதி மய்ய அரசினால் வழங்கப்படுகிறது. இச்சட்டத்தின் படி பயனாளிகளுக்கு உரிய பலன் கிடைக்கச் செய்வதில் உரிய விதிகளை வகுக்க வேண்டிய சட்டரீதியான கடமை மய்ய அரசுக்கு உள்ளது. இத்தகைய கடமையிலிருந்து மய்ய அரசு தவறுமானால் தேசிய ஊரக வேலை உறுதியளிப்புச் சட்டத்தின் மூலம் இந்தியாவின் ஊரகப்பகுதிகளில் கிளர்ந்து எழுந்துள்ள புதிய நம்பிக்கை தரை மட்டமாகத் தகர்க்கப்பட்டுவிடும்.

– Frontline 16 Jan 2009

பஞ்சாயத்துகளில் சுற்றுச்சூழலை மேம்படுத்த பசுமை போர்வை திட்டம் அடுத்த மாதம் முதல் அமல்

தமிழகத்தில் சுற்றுச்சூழலை மேம்படுத்த ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இரண்டு கிராமங்களை தேர்வு செய்து ரூ.1.05 கோடி செலவில் பசுமை போர்வை திட்டம் செயல்படுத்தப்படும் என அமைச்சர் மைதீன்கான் தெரிவித்தார்.

தூத்துக்குடியில் மாசுக்கட்டுப்பாட்டு வாரிய சுற்றுச் சூழல் பொறியாளர் அலுவலகத்தை திறந்து வைத்தபின் நிருபர்களிடம் அமைச்சர் மைதீன்கான் கூறியதாவது: சென்னை, ஓசூர், திருச்சி, நெல்லை, மதுரை, வேலூர் உள்ளிட்ட மாவட்டங்களில் மாசு கட்டுப்பாட்டு வாரிய அலுவலகம் சொந்த கட்டிடங்களில் இயங்கி வருகின்றன. காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் மாசு கட்டுப்பாட்டு வாரிய அலுவலகம் கட்டப்பட்டு வருகிறது. மற்ற மாவட்டங்களிலும் படிப்படியாக சொந்த கட்டிடங்கள் கட்ட முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சுற்றுச்சூழல் மாசுபடாமல் தடுக்கும் வகையில் மாநகராட்சி பகுதிகளில் 4 கோடி ரூபாய் செலவில் மரக்கன்றுகள் நடப்பட்டு வருகின்றன. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் முழுசுகாதார திட்டத்தின் கீழ் சிறப்பாக செயல்பட்டு வரும் 2 பஞ்சாயத்துகள் தேர்வு செய்யப்பட்டு அங்கு மரங்கள், செடி, கொடிகள் உள்ளிட்ட பசுமை தாவரங்கள் நடப்படுகிறது. இத்திட்டத்துக்கு பசுமை போர்வை திட்டம் என பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அடுத்த மாதம் முதல் துவங்கவுள்ள இத்திட்டத்துக்கு ரூ.1.05 கோடி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

புதியதாக துவக்கப்படும் தொழிற்சாலைகள், விதிமுறைகளின்படி சரியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தால் மாசுக்கட்டுப்பாட்டு வாரியம் உடனடியாக அனுமதி கொடுத்து வருகிறது. மாசு ஏற்படுத்தும் தொழிற்சாலைகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். இவ்வாறு அவர் கூறினார்.

– மாலை முரசு, 12.2.2009

ஊராட்சி அமைப்புகளின் கணக்குகள் மற்றும் நிதிகள் மீதான ஒரு கண்ணோட்டம்

ஒளிர்க்குறுகள்:

எழுபத்து மூன்றாவது அரசியலைப்புத்திருத்தச் சட்டத்தில் பொறுப்புரிமை மாற்றம் செய்யப்பட பட்டியலிடப்பட்டிருந்த அனைத்து 29 செயல்பாடுகளும் ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டு விட்டதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது, எனினும் இந்த செயல்பாடுகளைச் செயல்படுத்துவோர் எவரும் மாற்றம் செய்யப்படவில்லை.

பன்னிரண்டாவது நிதிக்குழு மானியங்கள் 2006-07ல் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் கிராம ஊராட்சிகளுக்கு தாமதமாக வழங்கியிருந்தும் அதற்கான வட்டி தொகையை மாநில அரசு அளிக்கவில்லை.

ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் மாவட்ட ஊராட்சிகளில் உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை இயக்குனரின் தணிக்கை பத்திகள் 32,164 நிலுவையில் இருந்தும், கடந்த ஓராண்டு காலமாக எந்தவொரு தணிக்கை பத்தியும் தீர்க்கப்படவில்லை.

4.1 முன்னுரை

4.1.1 விடுதலை பெற்றபின் முதல் சில ஆண்டுகளுக்கு, மாநிலத்தில், ஊராட்சிகள், சமுதாய வளர்ச்சி வட்டாரங்கள் மற்றும் மாவட்ட வாரியங்கள் எனும் மூன்றடுக்கு உள்ளாட்சி அமைப்புகள் முறை வாயிலாக, சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டன. திட்டங்களின் செயல்பாட்டுக்கு ஊராட்சிகள் மற்றும் வட்டாரங்கள் பொறுப்பேற்க, நிர்வாகத்திற்கான பொறுப்பை மாவட்ட வாரியங்கள் ஏற்றன. அடுத்து கிராம அளவில் ஊராட்சி மற்றும் வட்டார அளவில் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் என ஓர் இரண்டு அடுக்கு ஊராட்சி நிர்வாக முறையானது 1958ம் வருடத்திய ஊராட்சிகள் சட்டத்தின்படி மாநிலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, மாவட்ட வாரியங்கள் நீக்கப்பட்டன.

4.1.2. அடிமட்ட அளவில் மாபெரும் தன்னாட்சி நிலையை ஊக்குவிக்கவும், கிராமசபைகளை ஈடுபடுத்தி வளர்ச்சிப் பணிகளைக் கண்டறிந்து செயல்படுத்தவும், எழுபத்துமூன்றாவது அரசியலைப்புத் திருத்தச் சட்டம் 1992ம் ஆண்டில் பிறப்பிக்கப்பட்டது (ஏப்ரல் 1993).

இதனைத் தொடர்ந்து, தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டம், 1994 இயற்றப்பட்டு, ஏப்ரல் 22, 1994 முதல் அமலுக்கு வந்தது. இச்சட்டத்தின் கீழ், கிராமங்களின் அடிமட்ட அளவில் கிராம ஊராட்சிகள், இடைப்பட்ட அளவில் மாவட்ட ஊராட்சிகள் என மூன்றடுக்கு ஊராட்சி அமைப்புகள் முறை உருவாக்கப்பட்டது. மார்ச் 2007 நிலவரப்படி, 12,618 கிராம ஊராட்சிகள், 385 ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் 30 மாவட்ட ஊராட்சிகள் மாநிலத்தில் இருந்தன.

2001 மக்கட்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி கிராம ஊராட்சிகளின் மக்கட்தொகை மாநிலத்தில் பெரிய அளவில் மாறுபட்டிருந்தது அட்டவணை 4.1ல் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 4.1: மக்கட் தொகை அடிப்படையில் கிராம ஊராட்சிகளின் வகைபாடு

கிராம ஊராட்சிகளில் மக்கட்தொகை	கிராம ஊராட்சிகளின் எண்ணிக்கை
500க்கு கீழ்	66
501 முதல் 3,000 வரை	8,418
3,000 முதல் 10,000 வரை	3,948
10,001 முதல் 25,000 வரை	174
25,000 க்கு மேல்	12
மொத்தம்	12,618

ஆதாரம்: 2007-08ம் ஆண்டிற்கான ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சித் துறையின் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு

இதே போன்று பல்வேறு கிராம ஊராட்சிகளில் வருமான அளவுகளும் பெருமளவில் மாறுபட்டுள்ளதை அட்டவணை 4.2ல் தரப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 4.2 வரவினத்திற்கேற்ப கிராம ஊராட்சிகளின் வகைபாடு (2003-04 முதல் 2005-

06 வரை உள்ள மூன்றாண்டுக்கான சராசரி வருமானம்)

ஆதாரம்: 2007-08ம் ஆண்டிற்கான ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சித் துறையின் கொள்கை விளக்கக்

வ.எண்	வருவாய் அளவு	கிராம ஊராட்சிகளின் எண்ணிக்கை
1.	ரூபாய் 50,000 வரை	10
2.	ரூபாய் 50,000 முதல் ரூ ஒரு இலட்சம் வரை	178
3.	ரூ ஒரு இலட்சம் முதல் ரூ ஐந்து இலட்சம் வரை	7,422
4.	ரூ ஐந்து இலட்சம் முதல் ரூ 10 இலட்சம் வரை	3,181
5.	ரூ 10 இலட்சம் முதல் ரூ 25 இலட்சம் வரை	1,489
6.	ரூ 25 இலட்சம் முதல் ரூ 50 இலட்சம் வரை	252
7.	ரூ 50 இலட்சம் முதல் ரூ ஒரு கோடி வரை	60
8.	ரூ ஒரு கோடி முதல் ரூ மூன்று கோடிவரை	24
9.	ரூ மூன்று கோடிக்கு மேல்	2
மொத்தம்		12,618

குறிப்பு

4.2 நிர்வாக ஏற்பாடுகள்

4.2.1 ஊராட்சி அமைப்புகளின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சித் துறைச் செயலரில் பொறுப்பில் உள்ளது. ஊராட்சி அமைப்புகள் வாயிலாக ஊரக வளர்ச்சித் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தும் பொறுப்பானது, ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனரிடம் பொறுப்புரிமை செய்யப்பட்டுள்ளது.

4.2.2 1860ம் வருடத்திய சங்கங்கள் பதிவுச் சட்டத்தின் கீழ், பதிவு பெற்ற ஒரு சங்கமான, மாவட்ட ஊரக வளர்ச்சி முகமையானது, ஊராட்சி அமைப்புகளால் மாவட்டத்தில் செயல்படுத்தப்படும் திட்டங்களைக் கண்காணிக்கிறது. திட்ட அலுவலர்/கூடுதல் ஆட்சியர் உதவியுடன், மாவட்ட ஆட்சியர், மாவட்ட ஊரக வளர்ச்சி முகமையின் தலைவராக விளங்குகிறார்.

4.2.3 மாவட்ட ஊராட்சிகளின் செயல் அதிகாரியாக, ஊரக வளர்ச்சித்துறை உதவி இயக்குனர் தகுதிநிலையில் ஒரு செயலர் இருக்க, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி தலைவராக இருக்கிறார்.

4.2.4 ஊராட்சி ஒன்றியங்களைப் பொருத்தவரை, ஊராட்சி ஒன்றிய மன்றத்தின் ஆணையராகவும் உள்ள வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர் (வட்டார ஊராட்சி) செயல் அதிகாரியாகவும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி

தலைவராகவும் உள்ளனர். கிராம ஊராட்சிகளில் செயல்படுத்தப்படும் திட்டங்களுக்கு மற்றொரு வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர் (கிராம ஊராட்சிகள்) பொறுப்பாவார். கிராம ஊராட்சிகளைப் பொருத்த வரை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதியான தலைவரே செயல் அதிகாரியாக உள்ளார்.

4.3 கணக்குகள் மற்றும் தணிக்கை

4.3.1 கணக்குகள் மற்றும் தரவு ஆதார வடிவங்கள்

4.3.1.1 இந்திய கணக்காய்வுத் துறைத் தலைவரால் வகுத்துக் கூறப்பட்ட கணக்கு வடிவங்களை ஏற்றுக்கொண்டு மாநில அரசு ஆணை வெளியிட்டது (ஏப்ரல் 2004). மாநிலத்தின் குறிப்பிட்ட தேவைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் சில

மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டு வருவதால் இக்கணக்கு வடிவங்கள் இன்னமும் முழுமையாக நடைமுறைப் படுத்தப்பட வில்லை. கிராம ஊராட்சிகளுக்கான கணக்கு வடிவங்கள் தணிக்கையால் எளிமையாக்கப்பட்டு ஊரகவளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனருக்கு, அவரது கருத்துரைகளைக் கோரி அனுப்பப்பட்டது. அது அவரால் உள்ளாட்சி நிதித்தணிக்கை இயக்குனரின் கருத்துரைகளைக் கேட்டு ஏப்ரல் 2007ல் அனுப்பப்பட்டது. ஊரகவளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகளின் இயக்குனர், உள்ளாட்சி நிதித்தணிக்கை இயக்குனரிடமிருந்து எந்த கருத்தும் இதுவரைப் பெறப்படவில்லை என தெரிவித்தார் (டிசம்பர் 2007).

4.3.1.2 ஊரக உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் நிதிகளின் மீது, இந்திய கணக்காய்வுத் துறைத்தலைவரால் வகுத்துக் கூறப்பட்ட தரவு ஆதார வடிவங்களைப் பின்பற்றவும் மாநில அரசு ஒப்புக் கொண்டது (பிப்ரவரி 2005). கள அளவில் தரவு ஆதாரங்கள் தொகுப்பைக் கடைப்பிடிப்பதைப் பற்றிய விளக்கமான பதில் விரைவில் தரப்படும் என ஊரகவளர்ச்சி மற்றும் ஊராட்சி அமைப்புகள் இயக்குனர் கூறினார் (டிசம்பர் 2007).

4.3.1.3 ஊராட்சி அமைப்புகளால் பேணப்படும் கணக்குகள் கீழே விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன:

(அ) கிராம ஊராட்சிகள்

(1) கிராம ஊராட்சி நிதிக் கணக்கு

- (ii) கிராம ஊராட்சி குறிப்பிட்டு ஒதுக்கப்பட்ட நிதிக் கணக்கு
- (iii) கிராம ஊராட்சி திட்ட நிதிக் கணக்கு
- (iv) கிராம ஊராட்சி குடிநீர் கணக்கு

என நான்கு கணக்குகளை கிராம ஊராட்சிகள் பேண வேண்டியுள்ளது.

மேற்கூறிய கணக்குகளின் பணக் கையிருப்பானது. ஊராட்சியின் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் இருவரும் கூட்டாக இயக்கத் தக்க வகையில் கூட்டுறவு வங்கிகள், மண்டல ஊரக வங்கிகள், தபால் அலுவலக சேமிப்புக் கணக்கு மற்றும் தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகள் என, முன்னுரிமை வரிசைப்படி பராமரிக்கப்பட வேண்டும்.

(ஆ) ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்

- (i) பொது நிதிக் கணக்கு
- (ii) கல்வி நிதிக் கணக்கு
- (iii) சத்துணவு நிதிக் கணக்கு
- (iv) திட்டக் கணக்கு

என நான்கு கணக்குகளை ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் பேணவேண்டியுள்ளது.

மேற்கூறியவை தவிர, தேவைக்கேற்ப மேலும் இரண்டு கணக்குகளும் பேணப்படுகின்றன.

- கிராம ஊராட்சி தொகுப்பு நிதிக் கணக்கு
- நபாட் (10 சதவீதம்) கணக்கு

மேற்கூறிய கணக்குகள் கருவூலத்தின் வாயிலாக இயக்கப்படும்

மாநில வரவு செலவுத் திட்டத்தின் கீழ் விடுவிக் கப்படும் நிதியானது அதில் வைப்பீடாகக் கப்படுகிறது. சில

திட்டங்களுக்காக மத்திய அரசிடம் இருந்து பெறப்படும் நிதியானது பிறப்பிக்கப்படும் ஆணைகளின் படி, வங்கிகளில் போட்டு வைக்கப்படுகின்றன.

(இ) மாவட்ட ஊராட்சிகள்

மத்திய மாநில மற்றும் அரசுகளின் மானியங்கள் தாம் மாவட்ட ஊராட்சி நிதிகளுக்கு முக்கியமான ஆதாரமாக உள்ளன. பணியாளர் செலவினம் மற்றும் எதிர்பாராச் செலவுகள் போக எஞ்சிய நிதியைக் கொண்டு, மாவட்ட ஊராட்சிகள், பணிகளை மேற்கொள்ளலாம். மாவட்ட ஊராட்சிகள் இரு கணக்குகளைப் பராமரிக்க வேண்டியுள்ளது, அவை

- (i) பொது நிதிக் கணக்கு
- (ii) திட்ட நிதிக் கணக்கு

மாவட்ட ஊராட்சிகளால் பெறப்படும் நிதிகள், எந்த நோக்கத்திற்காக பெறப்பட்டவை என்றாலும் வங்கியில் போட்டு வைக்கப்படுகின்றன.

ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு நிதிகள் வரும் வழிகளை விளக்கும் படம் இணைப்பு 4.1 ல் தரப்பட்டுள்ளது.

4.3.2 தணிக்கை ஏற்பாடுகள்

1994ம் வருடத்திய தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டத்தின் 193வது பிரிவுக்கு ஏற்ப, கீழ்க்கண்ட அதிகாரிகளை ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கான தணிக்கையாளர்களாக அரசு நியமித்துள்ளதை அட்டவணை 4.3 ல் தரப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 4.3: ஊராட்சி அமைப்புகளின் தணிக்கை அமைப்புகள்

4.3.2.2 1971ம் வருடத்திய இந்திய கணக்காய்வுத் துறைத் தலைவருக்கான கடமைகள் அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிமுறைமைகள் சட்டத்தின் 14(1) வது பிரிவின் கீழ், முதன்மை கணக்காய்வுத் தலைவராலும் (பொதுத் தணிக்கை) மாவட்ட ஊராட்சிகள் மற்றும் ஊராட்சி

ஊராட்சி அமைப்பின் அடுக்கு	நியமிக்கப்பட்ட தணிக்கையாளர்	காலமுறை
மாவட்ட ஊராட்சி ஊராட்சி ஒன்றியம் கிராம ஊராட்சி	உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை இயக்குனர் உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை இயக்குனர் (i) வட்டார வளர்ச்சி துணை அலுவலர் (திட்டக்கணக்குகளின் தணிக்கை தவிர்த்து) (ii) ஊரக வளர்ச்சித் துறை உதவி இயக்குனர் (தணிக்கை) (திட்டக்கணக்குகளின் தணிக்கை தவிர்த்து) (iii) உள்ளாட்சித் நிதித் தணிக்கை இயக்குனர் (திட்டக்கணக்குகளின் தணிக்கைக்காக)	ஆண்டுக்கொருமுறை காலாண்டுக்கொருமுறை காலாண்டுக்கொருமுறை காலாண்டுக்கொருமுறை ஆண்டுக்கொருமுறை சோதனை சரிபார்ப்பு

ஒன்றியங்கள் கணக்குகள் தணிக்கை செய்யப்படுகின்றன. மேலும் மார்ச் 2003ல் வெளியிடப்பட்ட தமிழ்நாடு அரசின் உத்தரவில் கூறப்பட்டுள்ளவாறு, மாவட்ட ஊராட்சிகள் மற்றும் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் தணிக்கை குறித்து உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை இயக்குனருக்கு முதன்மை கணக்காய்வுத் தலைவரால்

தொழில்நுட்ப வழிகாட்டுதல் அளிக்கப்படுகிறது.

4.3.3 ஊராட்சி அமைப்புகளின் ஆண்டுக் கணக்குகள் தொகுக்கப்படுதல்

ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கும் மாவட்ட ஊராட்சிகளுக்கும், மற்றும் அவற்றின் தணிக்கைகள் உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை இயக்குனரே சட்டப்படியான தணிக்கையாளர் ஆவார்.

4.3.3.1 ஊராட்சி அமைப்புகளின் ஆண்டுக்கணக்குகள் தொகுத்தல் மற்றும் அவற்றை இறுதிப்படுத்துதல்

மார்ச் 2007 நிலவரப்படி ஊராட்சி அமைப்புகளின் ஆண்டுக்கணக்குகளைத் தொகுத்து அவற்றை

தணிக்கைக்குட்படுத்தப்பட்ட கிராம ஊராட்சிகளின் நிலைமை அட்டவணை 4.4ல் தரப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 4.4: அக்டோபர் 2007ல் கிராம ஊராட்சிகளின் தணிக்கை நிலை

ஊராட்சி அமைப்புகளின் தன்மை	தணிக்கை செய்யப்பட வேண்டிய மொத்த கிராம ஊராட்சிகள்	ஆண்டுத் தணிக்கை முடிவுற்ற ஊராட்சி அமைப்புகள்			
		2003-04	2004-05	2005-06	2006-07
கிராம ஊராட்சிகள்	2,524	535	1,150	2,127	2,524

இறுதிப்படுத்தலுக்கு வழங்கியது குறித்து அளித்த உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை இயக்குனரின் அறிக்கையின்படி 2005-06 ஆண்டுவரை எல்லா ஊராட்சி ஒன்றியங்களும், மாவட்ட ஊராட்சிகளும் ஆண்டுக் கணக்குகளைத் தொகுத்துவிட்டன என்றும், 2006-07ம் ஆண்டிற்கான கணக்குகள் எல்லா 385 ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் 30 மாவட்ட ஊராட்சிகளிலும் தொகுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. (ஆகஸ்ட் 2007)

4.3.3.2 ஊராட்சி அமைப்புகளின் தணிக்கை

(அ) எல்லா 30 மாவட்ட ஊராட்சிகள் மற்றும் 385 ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் 2006-07ம் ஆண்டிற்கான

கணக்குகள் இன்னமும் அக்டோபர் 2007 நிலவரப்படி நிலுவையிலுள்ளது என்று நவம்பர் 2007ல் உள்ளாட்சி நிதித்தணிக்கை இயக்குனர் குறிப்பிட்டார். (ஆ) கிராம ஊராட்சிகளின் வழக்கமான தணிக்கை, வட்டாரவளர்ச்சி துணை அலுவலரால் செய்யப்படுகிறது.

மொத்த கிராம ஊராட்சிகளில் 22 சதவீதம்¹ நவம்பர் 2002ல் பிறப்பித்த அரசு உத்தரவுப்படி உள்ளாட்சி நிதித்தணிக்கை இயக்குனரால் சோதனை ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். இங்ஙனம் உள்ளாட்சி நிதித்தணிக்கை இயக்குனரின் அறிக்கையின்படி

4.3.3.3 2004-07 காலகட்டத்தில் எல்லா மூன்றாண்டுக் கணக்குகளிலும் தணிக்கை முடிவுறாததற்கு, இவ்வமைப்புகள் கணக்குகள் தராததே முக்கியகாரணம் என உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை இயக்குனர் கற்பித்தார் (நவம்பர் 2007)

4.3.3.4 உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை அலுவலரின் ஆய்வு அறிக்கைகளில் இடம் பெற்று, மற்றும் மார்ச் 2007 நிலவரப்படி தீர்க்கப்படாமல் நிலுவையிலிருக்கும் பத்திகள் ஆகியவற்றின் மொத்த எண்ணிக்கை ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மற்றும் மாவட்ட ஊராட்சிகளைப் பொருத்த மட்டில் முறையே 31, 501 மற்றும் 663 ஆக இருந்தது. உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை இயக்குனர் தெரிவித்தவாறு (ஆகஸ்ட் 2007) ஆண்டுவாரியான நிலுவை நிலை அட்டவணை 4.5ல் தரப்பட்டுள்ளது:

அட்டவணை 4.5: உள்ளாட்சி நிதித்தணிக்கை இயக்குனரின் தணிக்கை அறிக்கைகளிலுள்ள ஆண்டுவாரியான நிலுவையிலுள்ள பத்திகள்

ஆய்வு அறிக்கையின் ஆண்டு	நிலுவையிலுள்ள பத்திகளின் எண்ணிக்கை	
	ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்	மாவட்ட ஊராட்சிகள்
1999 – 2000 வரை	11,549	160
2000 – 2001	1,081	50
2001 – 2002	1,398	42
2002 – 2003	1,525	43
2003 – 2004	3,741	68
2004 – 2005	12,207	300
மொத்தம்	31,510	663

கிராம ஊராட்சிகளின் வேலைகளின் மதிப்பு மற்றும் ஊரக வளர்ச்சி இயக்குனரால் குறிப்பிட்டு அனுப்பப்பட்ட குறையீடுகளின் பேரிலும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட 2 சதவீத கிராம ஊராட்சிகள்

2005-06ம் ஆண்டிற்கான நிலுவைப்பத்திகளின் விவரங்கள் தொகுக்கப்படுகின்றன. 2006-07 ஆண்டிற்கான தணிக்கை தற்போது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஜூன் 2006ல் கடந்த வருடத்திய அறிக்கைக்கு உள்ளாட்சித் நிதித்தணிக்கை இயக்குனர் பதில் அனுப்பியபிறகு, எந்த ஒரு பத்தியும் நிலுவைநீக்கம் செய்யப்படவில்லை.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும், உள்ளாட்சி நிதிக் குழுவின் மாவட்ட அலுவலர்களுடன் கூட்டு அமர்வுகளை நடத்தி, நீண்ட காலமாக நிலுவையிலுள்ள தணிக்கைக் குறித்துரைகளை விரைந்து தீர்வு செய்து முடிப்பது உடனடி தேவையாகும்.

4.4 செயல்பாடுகள், செயல்படுத்துவோர் மற்றும் நிதிகளின் பொறுப்புரிமை மாற்றம் பற்றிய நிலைமை

4.4.1 அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில், பதினோராவது அட்டவணையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள அனைத்து 29 செயல்பாடுகளும் (இணைப்பு 4.2) ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டு விட்டதாகத்

மாநில அரசு தெரிவித்தாலும், 2006ல் இந்திய ஊரக அரசு மற்றும் செயல் முறைகள் அளித்தல் என்ற தலைப்பின்கீழ், உலகவங்கி எடுத்த ஒரு ஆய்வின் படி, 29 செயல் பாடுகளில் எந்த ஒரு செயல் பாடும் மாற்றம் செய்யப் படவில்லை. ஊரக வளர்ச்சி இயக்குனர் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அவற்றின் செயல்படுத்தும் திறனை நிதிசார் பொறுப்புரிமை மாற்றத்துடன் பொருத்தும் வகையில், அதிகாரங்களையும் செயல்பாடுகளையும் மாநில அரசு அளித்திருந்தாலும், பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் அதிகாரப் பிரித்தளிப்பு அகியவை, வலுவான தொடரக்கூடிய நடவடிக்கையென தெரிவித்தார்.

4.4.2 சட்டப்பேரவையில் ஆகஸ்ட் 11, 2006 அன்று செய்யப்பட்ட அறிவிப்பின் அடிப்படையில், ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு மேலும் அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளை உரிமை மாற்றம் செய்வது பற்றி ஆய்வு செய்து, தகுந்த பரிந்துரைகளை அளிப்பதற்காக, ஓர் உயர்மட்டக் குழுவை அமைப்பதற்கு அரசு ஆணை பிறப்பித்தது (ஜனவரி 2007). உயர்மட்டக்குழுவின் அறிக்கை கிடைக்கப்பெற்றதும் ஊராட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகப் பொறுப்புரிமை மாற்றம் செய்வது குறித்து பரிசீலிக்கப்படும் என்று அரசின் ஊரகவளர்ச்சித் துறை தெரிவித்தது (பிப்ரவரி 2007). இந்த உயர் மட்டக் குழு அரசுக்கு அறிக்கை அளித்தது. இவ்வறிக்கை அரசின் பரிசீலனையில் உள்ளது (ஜனவரி 2008).

ஊராட்சி பணத்தில் ஊழல்
கொட்டிவாக்கம் தலைவர் பற்றி தாசில்தார் ரகசிய
விசாரணை

கொட்டிவாக்கம் ஊராட்சி தலைவர் மற்றும் துணை தலைவர் ஆகியோர் ஊராட்சி பணத்தில் ஊழல் செய்வதாக உறுப்பினர்கள் குற்றம் சாட்டினர். இதுகுறித்து, ஊராட்சி மன்றத்தில் தாம்பரம் தாசில்தார் நேற்று ரகசிய விசாரணை நடத்தினார். காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் பரங்கிமலை ஒன்றியத்தில் உள்ள கொட்டிவாக்கம் ஊராட்சியில் கடந்த ஆண்டு ஜூலை 27ம் தேதி, கூடுதல் ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் கணக்கு அலுவலர் ஆய்வு நடத்தினார். கணக்கு முறையாக பராமரிக்கவில்லை, ஊராட்சி பணம் முறைகேடாக செலவிடப்பட்டுள்ளது என கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

தாசில்தாருக்கு மிரட்டல்: தாம்பரம் தாசில்தார் அலுவலகத்துக்கு கடந்த 16ம் தேதி போனில் பேசியவர், 'எங்கள் தலைவருக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுத்தால் தாசில்தார் அலுவலகத்தையே வெடிகுண்டு வைத்து தகர்த்து விடுவோம்' என்று கூறியுள்ளார். எந்த எண்ணில் இருந்து அழைப்பு வந்தது என்பது தெரியவில்லை. இதையடுத்து காலர் ஐடி வைக்கப்பட்டது. நேற்று முன்தினம் காலை 11 மணிக்கு போனில் பேசியவர், 'தாசில்தார் இருக்கிறாரா' என்று கேட்டுள்ளார். 'இல்லை' என துணை தாசில்தார் கூறியுள்ளார். 'எங்கள் தலைவருக்கு எதிராக அறிக்கை அனுப்பினால் வெடிகுண்டு வைத்து விடுவோம்' என்று மிரட்டிவிட்டு வைத்துள்ளார். இந்த அழைப்பு 2448 02 11 என்ற எண்ணில் இருந்து வந்துள்ளது. அங்கு டயல் செய்த போது யாரும் எடுக்கவில்லை. இதுகுறித்து தாம்பரம் போலீசில் புகார் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இதையடுத்து, தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டம் 205ன் கீழ், கொட்டிவாக்கம் ஊராட்சி தலைவர் சேகர், துணை தலைவர் குப்பன் ஆகியோரிடம் விளக்கம் அளிக்க நோட்டீஸ் அனுப்பப்பட்டது. அவர்களும் விளக்கம் அளித்தனர். அதன்பின், ஊராட்சியில் நடந்துள்ள முறைகேடுகள் குறித்து விசாரிக்க தாம்பரம் தாசில்தார் ராதாகிருஷ்ணனுக்கு கலெக்டர் சந்தோஷ் கே.மிஸ்ரா உத்தரவிட்டார். கொட்டிவாக்கம் ஊராட்சி அலுவலகத்தில் நேற்று காலை 11 மணி முதல் மதியம் 1 மணி வரை தாசில்தார் தலைமையில் மன்றக்கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. தலைவர், துணைத் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் 13 பேரும் கலந்து கொண்டனர். தலைவர் மற்றும் துணை தலைவர் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டுகளை தாசில்தார் வாசித்தார். இதுகுறித்து, உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய கருத்தை தெரிவிக்கும்படி கேட்டார். அவர்கள் கூறிய கருத்துக்களை தாசில்தார் பதிவு செய்து கொண்டார்.

கூட்டம் முடிந்து வெளியே வந்த தாசில்தார் ராமகிருஷ்ணன், இதுதொடர்பான அறிக்கையை கலெக்டரிடம் வழங்குவேன், அவர் உரிய நடவடிக்கை எடுப்பார் என்று நிருபர்களிடம் கூறினார்.

-தினகரன், 19.2.2009

கர்நாடக மாநில ஊராட்சி அரசுகள் – ஒருபார்வை

தமிழக ஊராட்சி அரசாங்க பெண்தலைவர்கள் கூட்டமைப்பின் பிரதிநிதிகள் கருநாடக மாநில ஊராட்சி அரசாங்கத் தலைவர்களுடன் கருத்துப் பரிமாற்றம் / அனுபவப் பகிர்வு செய்து கொள்கிற நிகழ்வு தமிழகக் கூட்டமைப்பின் சார்பில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்தக்குழு கருநாடக மாநிலம், உடுப்பிமாவட்டம், குந்தாபுரா தாலுகா பஞ்சாயத்து, குந்தாபுரா தாலுகாவிற்கு உட்பட்ட ஹெம்மாடி கிராமப் பஞ்சாயத்து மற்றும் ஹட்டியங்கடா கிராமப் பஞ்சாயத்து ஆகியவற்றின் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்தது. இக்கலந்துரையாடல் கடந்த 2008 டிசம்பர் 2 முதல் 5 வரை நான்கு நாட்கள் நடைபெற்றது.

பிரதிநிதிகள் குழு

கலந்துரையாடல் குழுவில் தமிழகக் கூட்டமைப்பிலிருந்து காஞ்சிபுரம் மாவட்டம், நெல்லிக்குப்பம் ஊராட்சித் தலைவர் எஸ்.கஸ்தூரி, தேன்பாக்கம் ஊராட்சித்தலைவர் ஏ.அஞ்சலை, முள்ளிப்பாக்கம் ஊராட்சித் தலைவர் எஸ்.லலிதா, பெரிய இடையாத்தூர் ஊராட்சித்தலைவர் ம.மாலா, திருவண்ணாமலை மாவட்டம் மேல்பாச்சார் ஊராட்சித்தலைவர் ஆர்.திலகமணி, விருதுநகர் மாவட்டம், அழகாபுரி பஞ்சாயத்துத்தலைவர் ஏ.எஸ். இராஜேஸ்வரி, கே.கே.மாணிக்கம் ஊராட்சித்தலைவர் பி.காளியம்மாள், திருவள்ளூர் மாவட்டம் ஒதப்பை ஊராட்சித் தலைவர் எஸ். இந்திரா, விழுப்புரம் மாவட்டம் கங்காவரம் ஊராட்சித்தலைவர் எஸ்.எழிலரசி ஆகியோர் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

குந்தாபுரா எங்குள்ளது ?

குந்தாபுரா நகரம் வட்டத் தலைநகராகும். இது கருநாடக மாநிலத்தின் உடுப்பி மாவட்டத்தில் மாநிலத் தலைநகர் பெங்களூருவிலிருந்து தென்மேற்கே 350 கிலோமீட்டர் தொலைவில் பெங்களூரு-மங்களூர் தொடர் வண்டிப் பாதையிலிருந்து சற்றே விலகி கேரள எல்லையோரம் அமைந்துள்ளது. மங்களூர் வரை தொடர்வண்டியில் சென்று அங்கிருந்து பேருந்தில் செல்ல வேண்டும். குந்தாபுரா வட்டம் முழுமையுமே காவிரிபாயும் வளமான பூமியாகும். முழுவதும் சம வெளியாகவுள்ள குந்தாபுரா வட்டம் முழுவதுமே விவசாயம் தான் பிரதான தொழில். பிரதானமாக நெல், கேழ்வரகு, சோளம் பயிரிடப்படுகின்றன. சில இடங்களில் சூரியகாந்தி விளைகிறது. நாம் சென்ற ஹெம்மாடி, ஹட்டியங்கடா ஆகிய இரண்டும் குந்தாபுரா வட்டத்திற்குட்பட்ட சிறிய கிராம ஊராட்சிகளாகும். ஹெம்மாடி கிராமம் வட்டத்தலைநகர் குந்தாபுராவிலிருந்து 4 கிலோமீட்டர் தொலைவிலும், ஹட்டியங்கடா கிராமம் ஹெம்மாடியை அடுத்து அமைந்துள்ளன. ஹெம்மாடியின்

மக்கள் தொகை 1900 ஆகும். கிராமத்தில் துவக்கப்பள்ளியோடு இணைந்த நடுநிலைப்பள்ளி ஒன்று உள்ளது. ஆரம்ப சுகாதார நிலையம் ஒன்று உள்ளது. மொத்தவார்டுகளின் எண்ணிக்கை 6 அதில் பெண்கள் 2 பேர். ஹட்டியங்கடா கிராமத்தின் மக்கள் தொகை 2050. மொத்தவார்டுகள் 7 அதில் பெண்கள் 3 பேர். அடிப்படை மருத்துவ தேவைகளுக்கு ஹெம்மாடியிலுள்ள ஆரம்ப சுகாதார நிலையத்திற்குச் செல்லவேண்டும். இங்கு ஒரு துவக்கப்பள்ளி உள்ளது. உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் குந்தாபுராவிிற்கும், கல்லூரிக்கல்வி கற்க மாவட்டத்தலைநகர் உடுப்பிக்கும் சென்றாக வேண்டும். குந்தாபுரா பிரதான சாலையின் மேற்கே அரபிக்கடல் காட்சியளிக்கிறது. கிழக்கே காவிரியின் கிளையாறு பாய்கிறது, ஆங்காங்கே திட்டுத்திட்டாக விளைநிலங்கள் உள்ளன. இயற்கை எழில் கொஞ்சும் இச்சாலையில் பயணம் செய்வது மிகவும் மகிழ்ச்சியூட்டும், காவல்நிலையம், அரசு மருத்துவமனை இரண்டுமே குந்தாபுரா நகரில் உள்ளன.

கர்நாடக மாநிலக் குழு

தமிழகக்குழு ஹெம்மாடி ஊராட்சி மன்றத்தலைவர் வனஜா, செயலாளர் சியாமளா, துணைத்தலைவர் சந்திரன் நாயக் வார்டு உறுப்பினர் ராஜீபுஜாரி ஆகியோரையும், ஹட்டியங்கடா கிராம ஊராட்சித்தலைவர் சந்தோஷ்குமார், துணைத்தலைவர் சுசீலா, வார்டு உறுப்பினர்கள் கேசவா, முத்தையா, மங்களா, சுசீலா, செயலாளர் ரேணுகா மற்றும் முன்னாள் தலைவர் சேகர் செட்டி ஆகியோரையும், குந்தாபுரா தாலுகா பஞ்சாயத்துத் தலைவர் ராஜீவடேசர், தாலுகா பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்கள் ஜோதி.வீ.புத்திரன், நாகப்பகோத்தாரி, ஆனந்தமோவாடி, மாவட்ட பஞ்சாயத்து உறுப்பினர் சுதாகர் குலால், மஞ்சய்யாஷில்லி சாரதாபிஜீர், ராஜூ ஆகியோரையும் சந்தித்து உரையாடியது. இந்தக் கலந்துரையாடல் நிகழ்வுகள் யாவற்றிலும் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும், தமிழகக்குழுவின் வழிகாட்டியாகவும் கருநாடகக் கூட்டமைப்பின் பிரதிநிதிகள் காஞ்சனா மற்றும் வெங்கடேஷ் ஆகியோர் உதவி செய்தனர். இக்குழு கர்நாடகப் பஞ்சாயத்துக் கூட்டமைப்பின் பிரதிநிதிகளான மரவந்தே பஞ்சாயத்தின் முன்னாள் தலைவர் திரு.ஜனார்தனன், கர்குஞ்சி பஞ்சாயத்தின் முன்னாள் தலைவர் திரு.சந்தார், ஹெம்மாடி பஞ்சாயத்தின் முன்னாள் தலைவர் திரு. அசோக் பலிகர் ஆகியோரையும் சந்தித்து கலந்துரையாடியது. அலுவலர் தரப்பில் குந்தாபுரம் வட்ட ஊராட்சிக்குழுவின செயல் அலுவலர் எச். விஸ்வநாத் பூஜாரி, கணக்குத்துறை கண்காணிப்பாளர் சஞ்சீவ மரக்கலா, அலுவலக மேலாளர் ஜே.எச்.ஸ்ரீபதி, நகரமைப்புக்குழு உறுப்பினர்கள் எஸ்.தினகர் செட்டி, தீபக்குமார் செட்டி ஆகியோரையும் சந்தித்தது.

கர்நாடக ஊராட்சி அமைப்பு

தமிழகத்தைப் போலவே கர்நாடகத்திலும் மூன்றடுக்கு உள்ளாட்சி முறை செயலில் உள்ளது. ஆனால் சற்றே மாறுதலாக தமிழகத்தின் ஒன்றியக்குழுவுக்கு பதிலாக வட்ட (தாலுகா) அளவிலான பஞ்சாயத்து செயல்படுகிறது. ஆக கர்நாடக உள்ளாட்சி அமைப்பு கிராம, தாலுகா, மாவட்ட பஞ்சாயத்துக்களாக உள்ளன. இவையன்றி நகரீயம், நகராட்சி, மாநகராட்சி ஆகியவையும் உள்ளன. கர்நாடக மாநில உள்ளாட்சி அமைப்பின் தலைவர்கள் மக்களால் நேரடியாக தேர்வு செய்யப்படுவதில்லை. கிராம, தாலுகா, மாவட்ட ஊராட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள் தேர்தலில் வென்றபின், உறுப்பினர்கள் கூடி தம்மிடமிருந்தே தலைவர்களை தேர்வு செய்கிறார்கள். உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் ஆயுட்காலம் ஐந்தாண்டுகள், எனினும் தேர்வு செய்யப்பட்ட தலைவர்கள் இரண்டரை ஆண்டுகாலம் மட்டுமே பொறுப்பில் உள்ளனர். பின்னர் மீதியுள்ள இரண்டரை ஆண்டுகள் உறுப்பினர்களிடையேயிருந்து வேறொருவர் தலைவராக தேர்வு செய்யப்படுகிறார். கிராம ஊராட்சி துவங்கி மாவட்டப் பஞ்சாயத்து வரையில் இதே நிலைதான். தலைவரில்லாத நேரங்களில் ஊராட்சிக் குழுக் கூட்டத்திற்குத் தலைமையேற்பதன்றி துணை தலைவருக்கு வேறு குறிப்பிட்ட பணிகளோ, அதிகாரங்களோ இல்லையெனலாம். தமிழகத்தைப் போலவே கர்நாடக மாநிலத்திலும் ஊராட்சி அரசாங்கத் தேர்தல்களில் இட ஒதுக்கீடு நடைமுறையில் உள்ளது. உள்ளாட்சிக் குழுக்களின் கூட்ட அமர்வுகளில் பங்கேற்பதற்காக அந்நாட்களுக்கு தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களுக்கு ஊக்கத்தொகை அளிக்கப்படுகிறது. இது ஊராட்சித் தலைவருக்கு ரூ.500/- ஏனைய உறுப்பினர்களுக்கு ரூ.250/- ஆகும்.

உடுப்பி மாவட்ட ஊராட்சி

உடுப்பி மாவட்ட ஊராட்சி அமைப்பின் கீழ் கர்கலா, உடுப்பி, குந்தாபுரா ஆகிய மூன்று வட்ட (தாலுகா) ஊராட்சிகள் உள்ளன. உடுப்பி மாவட்டத்தில் மொத்தம் 146 கிராம ஊராட்சிகள் உள்ளன. குந்தாபுரா வட்ட (தாலுகா) ஊராட்சிக்குழு 35 உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாகும்.

ஊராட்சி நிர்வாகம்

கிராம ஊராட்சிக்குழுவின் முடிவுகளை அமலாக்கிட ஒவ்வொரு சின்னஞ்சிறிய கிராம ஊராட்சியிலும் கூட செயலாளர் இருக்கிறார். இவர் அரசு அலுவலராவார். இவரோடு ஊராட்சி எழுத்தரும் உண்டு. ஊராட்சி செயலாளர் மீது நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் தலைவருக்கு இல்லை. நடவடிக்கை கோரி ஊராட்சிக் குழுவின் தீர்மானம் மூலம் அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்யலாம். ஊராட்சி எழுத்தர் தலைவரின்

செயலதிகாரத்திற்குக் கடப்பாடு உடையவராவார். இது போன்றே வட்ட (தாலுகா) ஊராட்சி அரசில் செயல் அலுவலர்களும், மாவட்ட ஊராட்சி அரசில் பஞ்சாயத்து விரிவு அலுவலர்களும் அமலாக்க அதிகாரம் உள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். காசோலைகளில் கையொப்பமிடும் அதிகாரம் ஊராட்சிகளில் தலைவர்/செயலாளர் ஆகிய இருவருக்கும் கூட்டாகவுள்ளது. இதுவே மாவட்ட, வட்ட ஊராட்சிகளில் இந்த அதிகாரம் செயல் அலுவலர்களுக்கு மட்டுமேயானது. கிராம ஊராட்சிக்குழுவால் தெரிவு செய்யப்படும் திட்டங்கள், மாவட்ட ஊராட்சிக் குழுவால் இறுதி செய்யப்பட்டு, வட்ட ஊராட்சிக்குழுவால் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. பள்ளிகள் முழுவதும் வட்ட ஊராட்சிக்குழுவின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டுள்ளன.

வார்டு/கிராம சபைக் கூட்டங்கள்

ஒவ்வொரு ஆண்டும் வார்டு சபை இரண்டு முறையாவது கூட்டப்பட வேண்டும். இதில் குறிப்பிட்ட வார்டில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் பங்கேற்கலாம். இதுவன்றி கிராம சபையும் ஆண்டுக்கு இருமுறை தவறாது கூட வேண்டும். இவையன்றி மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்படும் சிறப்புத்திட்டங்களுக்கான சிறப்புக் கூட்டங்களும் நடைபெறுவதுண்டு. வார்டு/கிராம சபைக் கூட்டங்களில் தேவைகள் விவாதிக்கப்பட்டு திட்டங்கள் பரிந்துரை செய்யப்படுவதோடு, ஏற்கனவே நடைமுறையில் உள்ள திட்டப்பணிகளின் அமலாக்கம் குறித்தும் ஒப்புதல் பெறப்படுகிறது.

தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு உறுதிச் சட்டம்

இச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு முழுமையாக இரண்டாண்டுகள் கழிந்துவிட்ட நிலையில், இம்மாநிலத்தில் இப்போதுதான் அது குறித்த பணிகள் துவங்கியுள்ளன. நீண்டகால ஒப்பந்தக்காரர்களின் செல்வாக்கு திட்டப்பணிகளுக்கு இடையூறாக இருக்கிறது. வட்ட ஊராட்சிக்குழு கிராமப்புற வேலை உறுதியளிப்புச் சட்டத்தின் கீழான சிறப்புத் திட்டங்களின் பட்டியலைத் தயாரித்து வருகிறது.

ஊராட்சிகளின் வருவாய் ஆதாரம்

கிராம ஊராட்சிக் குழுவிற்கு ஊராட்சியின் கணக்கு, வழக்கு, வருவாய் விவரங்களைப் பார்வையிடும் அதிகாரமுள்ளது. முறைகேடுகள் குறித்து தீர்மானம் மூலம் மேலமைப்புகளுக்கு புகார், பரிந்துரைகள் செய்யலாம். ஊராட்சி எல்லைக்குள் மணல் அள்ளுவதற்கான உரிமம் வழங்கும் அதிகாரம் ஊராட்சிக் குழுவுக்கு உள்ளது. அதோடு, கனிம வளத்துறையின் அனுமதியும் பெற வேண்டும். ஊராட்சியின் வருவாயில் இது குறிப்பிடத்தக்க பகுதியாக உள்ளது.

ஊராட்சிகள் சந்திக்கும் சவால்கள்

கிராம ஊராட்சி செயல்பாடுகளில் அரசியல் கட்சிகள், நாடாளுமன்ற, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் தலையீடு கிராம ஊராட்சிகள் சந்திக்கும் சவாலாக இருக்கிறது. தமிழகத்தோடு ஒப்பிடும்போது அமலாக்க அதிகாரம் ஏதுமின்றி, பரிந்துரை செய்கிற பார்வையாளர் என்ற அளவுக்கே ஊராட்சி அரசுகளின் அதிகாரம் உள்ளது. தமிழக ஊராட்சித்தலைவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் கருநாடக ஊராட்சித் தலைவர்களிடையே வியப்பையே ஏற்படுத்தியது, அரசியல் சாசன 73வது சட்டத்திருத்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 29 அதிகாரங்கள் கருநாடக ஊராட்சிகளுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறுவது ஏட்டளவிலேயே உள்ளது. நடைமுறையில் அவை அதிகாரமற்றவையாகவே உள்ளன.

ஒதுக்கீடா? ஒதுக்கலா?

கர்நாடக ஊராட்சி அரசுத்தேர்தல்களில் இடஒதுக்கீடு அமலில் உள்ளது. ஆனால், கர்நாடகத்தின் வட மாவட்டங்களில் சாதியப் பாசுபாடுகள் தீவிரமாக உள்ளன.

தென் மாவட்டங்களில் இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. சாதிய ரீதியான ஒதுக்கீடு சட்டத்தின் மூலம் அமலாக்கப்படும் அதே வேளையில், சட்டவிரோதமான சாதிய ரீதியான ஒதுக்கல்கள் ஊராட்சி அரசுகளின் முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாகவுள்ளன. இதனை முழுமையாக விவரிக்க பக்கங்கள் போதாது.

கர்நாடக பஞ்சாயத்துக் கூட்டமைப்பு

‘கர்நாடகப் பஞ்சாயத்துக் கூட்டமைப்பு’ பதிவு செய்யப்பட்டு கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. இதில் உறுப்பினராக எவ்வித நிபந்தனைகளும் இல்லை. ஆனால் கூட்டமைப்பின் கோரிக்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும். தமிழக ஊராட்சித் தலைவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பொறுப்புகள், பணிகள், அதிகாரங்கள் தாங்களும் அவற்றை வென்றெடுப்பதற்கான உத்வேகத்தை ஊட்டுவதாக இருக்கின்றன என கர்நாடகப் பஞ்சாயத்துக் கூட்டமைப்பு நிர்வாகிகள் தெரிவித்தனர்.

மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பு (HRF)

முறைகேடு செய்த

ஊராட்சித் தலைவர்கள் 8 பேர் பதவி நீக்கம்

விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் ஊராட்சி நிதி மற்றும் தேசிய ஊரக வேலை உறுதி திட்டத்தை முறைகேடுகள் செய்ததாக 8 ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்கள் 2 துணைத் தலைவர்கள் மீது புகார்கள் வந்தன.

சின்னசேலம் ஒன்றியம், கருந்தலாக்குறிச்சி ஊராட்சி தலைவர் தேவகி, காணை ஒன்றியம், கஞ்சனூர் ஊராட்சி தலைவர் சாந்தி, முகையூர் ஒன்றியம், பரனூர் ஊராட்சி மன்றத்தலைவர் சுப்ரமணியன், ஆயந்தூர் ஊராட்சி மன்றத்தலைவர் ராஜாராம், ஒலக்கூர் ஒன்றியம் கீழ்ப்புதேரி ஊராட்சி மன்றத்தலைவர் வள்ளி, துணைத்தலைவர் ராஜேந்திரன், செஞ்சி ஒன்றியம், பாலப்பட்டு ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் மணிபாலன், துணைத்தலைவர் தயாநிதி, தச்சம்பட்டு ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் தேன்மொழி, வானூர் ஒன்றியம் ஐவேலி ஊராட்சி மன்றத்தலைவர் கிருஷ்ணவேணி ஆகியோர் மீதான புகார்கள் விசாரிக்கப்பட்டன.

இதில், குற்றச்சாட்டுகள் உறுதி செய்யப்பட்டது. இதையடுத்து, ஊராட்சித் தலைவர்களை 1994ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டப்பிரிவு 205(11) ன் படியும், துணைத்தலைவர்களை பிரிவு 206(11) ன் படியும் பதவி நீக்கம் செய்து, மாவட்ட கலெக்டர் மபனிசாமி உத்தரவு பிறப்பித்தார். இது கடந்த 4ம் தேதி அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டது. அது முதல் இவர்கள் பதவி நீக்கம் அமலுக்கு வந்தது.

—தினகரன், 9.2.2009

ஊரக வேலை சட்டம் : தேவை தெளிவான பார்வை

- இரா. கோபிநாத்

கடந்த 17 ஆண்டுகளாக “பொருளாதாரச் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளின்” பெயரால், இந்தியாவில் ஆளும் அரசுகள் உலகவங்கி, பன்னாட்டு நிதியங்களின் ஆலோசனையின் பெயரில், அடிப்படை பொருளாதார உற்பத்திக் கட்டமைப்பை வலுப்படுத்தும் செயல் திட்டங்களை குறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதன் விளைவுதான் ‘வேலையின்மை’ மற்றும் விவசாயிகளின் தற்கொலைகள். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தின் வீரியம் கிராமப்புறங்களில் தீவிரமடைந்துக் காணப்பட்டாலும், அதனால் ஊரக மக்களின் வாழ்க்கை கேள்விக்குறியாய் மாறியதாலும் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உள்ளிட்ட இடதுசாரிக் கட்சிகள் அரசாங்கத்தின் தலையீட்டை வலியுறுத்தி பல்வேறு போராட்டங்களை நடத்தினர். இதன் விளைவாக மத்திய அரசினால் 2005ம் ஆண்டு நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, 2006 முதல் இந்தியாவின் அனைத்து மாநிலங்களிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதுதான் ‘தேசிய ஊரக வேலை உத்தரவாதச் சட்டம்’.

ஆனால், ‘ரேகா’ (NREGA) என்று அரசு அதிகாரிகள் மட்டத்திலும், ‘நூறுநாள் வேலைத்திட்டம்’ என்று தொழிலாளர்களாலும் அறியப்படுகின்றது. தமிழகத்தில் இச்சட்டத்தை அமல்படுத்த அனைத்து மாவட்டங்களிலும் (சென்னை நகர்ப்புறமாதலால், இத்திட்டத்திற்கு தொடர்பில்லாதது) தேவையான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அதே நேரம், ‘ரேகா’ - வை செயல்படுத்துதல் மற்றும் ஊதியம் வழங்கப்படும் முறைகளில் தொழிலாளர்கள் மற்றும் அமலாக்கப் பொறுப்பில் உள்ளவர்களுக்கும் இடையே தொடர்ந்து பிரச்சனைகள் உருவாகின்றது. இதன் விளைவாய், வஞ்சிக்கப்படும் கூலித் தொழிலாளர்கள், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் மற்றும் ஏனைய இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தலைமையில் போராட்டங்களில் இறங்குகின்றனர். விழுப்புரம், வேலூர், புதுக்கோட்டை மற்றும் சிவகங்கை உள்ளிட்ட ஏறத்தாழ 17 மாவட்டங்களில் விவசாய தொழிலாளர் சங்கம் பல்வேறு இடங்களில் நடத்திய போராட்டங்கள் மற்றும் ரெட்டணையில் காவல்துறையின் தடியடி மற்றும் துப்பாக்கிச் சூடு சம்பவங்களுமே இதற்குத்தக்க உதாரணங்களாகும். இவை தவிர மேலும் பல்வேறு இடங்களிலும் ‘ரேகா’ தொடர்பான வாக்குவாதங்கள் மற்றும் பிரச்சனைகள் நீருபூத்த நெருப்பாய் புகைந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இவை அனைத்தையும் ஒன்றிணைத்துப் பார்க்கையில், பிரச்சனைகள் ஏற்படுவதற்கான பிரதானமான இடமாய்த்தொரிவது ‘வேலைக்கான கூலி நிர்ணயம் செய்வ’தில் தான் என்பது தெரிகின்றது. ‘ரேகா’ மூலம்

செய்யப்படும் வேலைகளுக்கு, அவற்றின் ‘அளவிற்கு ஏற்ப நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள கூலியைத் தருகிறோம்’ என்ற பெயரில் குறைந்தபட்ச கூலியான நபருக்கு நாள் ஒன்றிற்கு ரூபாய் 80-தராமல், ரூ40 முதல் ரூ.78 வரை கூலி தருவதாய் புகார்கள் எழுகின்றன. எனவே, ‘ரேகா’ சட்டத்தின் முக்கியமான சில அடிப்படைக் காரணிகள் மற்றும் கூலி நிர்ணயம் செய்யும் முறைகளை, இச்சட்டத்தின் மூலம் பயன்பெறும் தொழிலாளர்கள் அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.

அடிப்படையில் ‘ரேகா’ சட்டம், வேலை செய்வதை தொழிலாளர்களின் ‘உரிமை’ என வலியுறுத்துகின்றது. எனவே, இச்சட்டத்தின்படி வேலை கேட்டு விண்ணப் பிக்கின்ற அனைத்து ஊரகத் தொழிலாளர்களுக்கும் அவர் சார்ந்த குடும்பம் ஒன்றிற்கு குறைந்த பட்சம் வருடத்தில் 100 நாட்கள் வேலை தரவேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. இதில் சாதி, இனம், இடம் மற்றும் வகுப்பு வித்தியாசங்கள் கிடையாது. ‘ரேகா’ வின்படி வேலை செய்ய முன்வரும் ஒவ்வொரு குடும்பமும் தங்களது குடும்பத்திலுள்ள 18 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களில், வேலை செய்ய விரும்ப முள்ளவர்களைப் பற்றிய விபரங்களை, அந்தந்த பஞ்சாயத்து அலுவலர்களிடமோ அல்லது இத்திட்டத்திற்கென பணியமர்த்தப்பட்டுள்ள ஒன்றிய திட்ட அலுவலர்களிடமோ உள்ள விண்ணப்பங்களில் பூர்த்தி செய்து தர வேண்டும். இதன் பின்பு, விண்ணப்பம் அளித்த ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும், அதற்கான ‘வேலை அட்டை’ யை பஞ்சாயத்து வழங்கும். இவ்விண்ணப்பம் பெறுவதற்கோ அல்லது வேலை அட்டைப்பெறுவதற்கோ எவ்விதமானக் கட்டணமும் தொழிலாளர்கள் செலுத்த வேண்டியதில்லை. இவ்வாறு பெறப்பட்ட வேலை அட்டை அடுத்த 5 ஆண்டுகளுக்குச் செல்லுபடியாகும்.

இரண்டாவது கட்டமாக, வேலை அட்டைப் பெற்ற குடும்பங்களின் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு வேலைத் தேவைப்படும் காலங்களில் அதற்கான விண்ணப்பத்தை பஞ்சாயத்தில் தரவேண்டும். ‘ரேகா’ சட்டத்தின் இதயமாக விளக்கப்படும் இவ்விஷயம் தான் ஏனைய திட்டங்களிலிருந்து ‘ரேகா’ வை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது. ஏனைய வேலைவாய்ப்புத் திட்டங்களில் அரசு தான் வேலை செய்யும் காலம் மற்றும் வேலைத்தர வேண்டிய ஆட்களின் அளவைத் தீர்மானம் செய்யும். ஆனால், ‘ரேகா’ திட்டத்தின்படி தொழிலாளர் வேலை வேண்டி விண்ணப்பம் செய்த 14 நாட்களுக்குள் (இருவாரம்) அந்தத் தொழிலாளருக்கு அரசு வேலைத்தரத் தவறிவிட்டால் அதற்கு ‘வேலையின்மைப் படி’ தருவது சட்டமாகும். இப்படி முதல் 30 நாட்களுக்கு குறைந்தபட்ச

கூலியில் நான்கில் ஒரு பகுதியாகவும் (ரூபாய் 80 கூலியெனில் ரூ.20 படியாகும்), 30 நாட்களைத் தாண்டிவிட்டால் கூலியில் பாதியும்—(ரூபாய் 40) அந்தந்த மாநில அரசுகளின் நிதியிலிருந்து தர வேண்டும். ஏனெனில், தொழிலாளிகளுக்குக் குறிப்பிட்ட காலகட்டத்திற்குள் வேலையை உருவாக்கித் தருவது மாநில அரசாங்கத்தின் பணியாகும். எனவே, வேலையைத் தராததினால் மாநில அரசே வேலையின்மைப்படியை தர வேண்டுமென 'ரேகா' சட்டம் வலியுறுத்துகின்றது. இப்படி தருவதில் தவறு நடக்காமலிருக்க, ஒவ்வொரு தொழிலாளியும், வேலை வேண்டி விண்ணப்பத்தை பஞ்சாயத்து அலுவலரிடம் தரும்போது அதற்கான ரசீதை விண்ணப்பம் தந்த நாளின் தேதியிட்டுக் கண்டிப்பாய் பெற வேண்டும். அவ்வாறு வேலையின்மைப் படி தராவிட்டால் மாவட்டத்திட்ட அலுவலரிடம் புகார் தெரிவித்தல் தொழிலாளியின் உரிமையாகும்.

வேலைகேட்டு விண்ணப்பித்தவர்களுக்கு வேலையை உருவாக்குவதில் அந்தந்த பஞ்சாயத்துக்கள் குறைந்த பட்சம் 50 சதவீதமும், ஒன்றிய திட்ட அலுவலர் ஏனைய வேலைகளையும் உருவாக்குவது அவசியம். இவ்வாறு தரப்படும் வேலைகள் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் தொடர்ந்து குறைந்தபட்சம் இருவாரங்களுக்கும், விண்ணப்பதாரரின் குடியிருப்பிலிருந்து 5 கி.மீ. சுற்றளவிற்குள்ளும் அமைய வேண்டும். இல்லையெனில், தொழிலாளியின் குடியிருப்பிலிருந்து வேலை நடைபெறும் இடத்திற்குச் செல்ல குறைந்த பட்சக் கூலியில் 10 சதவீதமாகவது (ரூ.8) போக்குவரத்துப்படியாக தருவது அரசின் கடமையாகும். இவ்வாறு தரப்படும் வேலைகள் அந்தந்த ஒன்றியத்திற்குள் மட்டுமே அமைய வேண்டும். கிராம அளவில் கூலி நிர்ணயம் செய்யும்போது, மண்ணின் தன்மை மற்றும் வேலை செய்யும் இடங்களின் தன்மைகளைப் பற்றிய தெளிவான விளக்கங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு மாநில அரசிடமிருந்து தரப்படவில்லை. எனவே தான், கூலிநிர்ணயம் செய்யும் இடங்களில் திட்ட அமலாக்கத் துறையினர் மெத்தனப்போக்கைக் கையாளுகின்றனர். மேலும், கிராம அளவில் பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் மாஸ்டர்ரோல் போன்றவைகளை தொழிலாளர்களின் பார்வைக்கு கொண்டு செல்வதும் முறையாக இல்லாததால் கூலித்தொழிலாளர்கள் வஞ்சிக்கப்படுகின்றனர்.

மாநில அரசால் கடைப்பிடிக்கப்படும் 'கூலி நிர்ணய முறை'; பொதுப்பணித் துறையின் கீழ் வேலை செய்யும் ஒப்பந்தக்காரர்களுக்கு கூலி நிர்ணயம் செய்யும் முறையாகும். ஆனால், குறைந்தபட்ச கூலிமுறை மணிக்கணக்கை (7 முதல் 8 மணி வரை நாள் ஒன்றிற்கு) அடிப்படையாக வைத்தது. எனவே, வேலைக்குத் தகுந்த கூலி என்று நிர்ணயித்ததன் மூலம், அரசு தன்னை

'ஒப்பந்தக்கார' ராய் மக்களிடம் வெளிப்படுத்துகின்றது. இதன் மூலம், ஆளுகின்றவர்களின் 'வர்க்கதன்மை' வெட்ட வெளிச்சமாகிறது.

மற்றொரு முக்கியமான விஷயம், அரசாங்கத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள குறைந்தபட்ச கூலியான ரூ. 80 என்பது கடந்த ஜூலை 2005ல் தரப்பட்டது. இதன்பின்பு விலைவாசி கடந்த மூன்றரை வருடங்களில் சராசரியாய் 7 சதவீதம் உயர்ந்ததாய் வைத்தால் கூட கூலியின் அளவு ரூ.100க்கும்மேலே வருகின்றது. அதே வேளையில், பெட்ரோல், டீசல் மற்றும் சமையல் எரிவாயு விலையேற்றம் மற்றும் கடுமையான விலைவாசி ஆகியவற்றை மனதில்கொண்டு 'ரேகா' திட்டத்தின் மூலம் செயல்படும் வேலைகளுக்கான குறைந்தபட்ச வலியை ரூ.150 ஆக

இச்சட்டத்தின்படி வேலை கேட்டு விண்ணப்பிக்கின்ற அனைத்து ஊரகத் தொழிலாளர்களுக்கும் அவர் சார்ந்த குடும்பம் ஒன்றிற்கு குறைந்த பட்சம் வருடத்தில் 100 நாட்கள் வேலை தரவேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. இதில் சாதி, இனம், இடம் மற்றும் வகுப்பு வித்தியாசங்கள் கிடையாது.

உயர்த்த வேண்டுமென மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கோரியுள்ளது. ஆனால், கிராமப்புற தொழிலாளர்களை என்றுமே மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் அலட்சிய மனோபாவத்துடன் நோக்குவதால், மூன்றரை வருடங்களுக்கு முன்பு நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட கூலியை பெறுவதற்கே போராட்டங்கள் நடத்தி, தடியடிகளையும் துப்பாக்கிக் குண்டுகளையும் தாங்கவேண்டியுள்ளது. மக்களுக்கு ரேகாவின் முக்கிய அம்சங்களான வேலை அட்டைபெறுதல், வேலை கேட்டு விண்ணப்பித்தல், வேலையின்மைப்படி மற்றும் கூலி நிர்ணயம் செய்யும் முறைகளைப் பற்றிய விளக்கங்களை பரப்புவதன் மூலமே 'ரேகா' வை நீண்ட காலத்திற்கு செம்மையாய் பயன்படுத்துவது சாத்தியமாகும்.

—தீக்கதிர். 6.3.2009

மாவட்ட ஊராட்சிகள் சட்டங்கள் இயற்றும் அதிகாரம் கொண்டவையாக உருவாக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு அரசியல் சாசன திருத்தம் அவசியம்.

தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டத்தின் பிரிவு 165-ன்படி உருவாக்கப்பட்ட விதிகளில் அனைத்து மாவட்ட ஊராட்சிகளின் ஆண்டு அறிக்கைகளை அரசு தனது கருத்துக்களுடன் இணைத்து சட்ட மன்றத்தில் வைக்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஊராட்சிகள் உருவாக்கப்பட்ட பிறகு இதுவரை எந்த சட்டமன்றக் கூட்டத்திலும் மாவட்ட ஊராட்சிகளின் ஆண்டறிக்கை வைக்கப்படவில்லை. ஆகையால் மாவட்ட ஊராட்சிகளை மாநில அரசிற்கு ஆலோசனை கூறும் அமைப்பாக ஆக்கியுள்ள மாநில அரசு அவ்வாலோசனைகளை நடைமுறைக்கு கொண்டுவர தேவையான நடவடிக்கைகளை பட்ஜெட் கூட்டத் தொடரிலேயே விவாதிக்க வேண்டியது அவசியம்.

அரசியல் சாசன சரத்து 243 மாவட்டத் திட்டமிடல் குழுக்கள் அனைத்து மாவட்டங்களிலும் உருவாக்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறுகிறது. இதன் ஐந்தில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் ஊரக மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சிகளின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள். மாவட்ட அளவில் ஊரக மற்றும் நகர்ப்புற பகுதிகளுக்கான திட்டங்களைத் தொகுத்து மாவட்டத் திட்டத்தினை தயாரிப்பது இக்குழுவின் பணி. தமிழகத்தின் 28 மாவட்டங்களில் (சென்னை தவிர) மாவட்டத் திட்டமிடல் குழு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தந்த பகுதி வளர்ச்சிக்கு மக்களுடைய தேவைகளை அறிந்து, அந்தந்த மாவட்ட வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களை ஒருங்கிணைக்க தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளால் மட்டுமே முடியும். இவற்றை நிறைவேற்றும் பொறுப்பில் மட்டுமே அரசு ஊழியராகிய மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் இருக்க வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகளை அதிகாரிகள் ஆள்வது ஜனநாயகத்திற்கு புறம்பானது. இதனை மாற்றியமைப்பதற்கான சட்டத்திருத்தம் கொண்டுவரப்பட வேண்டும்.

- தமிழக ஊராட்சிகள் சட்டம் 1994 ன் அத்தியாயம் 10, அரசு அதிகாரிகளுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்கள் மீது மிகுந்த அதிகாரத்தை வழங்குவதால் அவ்வத்தியாயம் நீக்கப்படவேண்டும். உள்ளாட்சி அரசாங்கம் என்பது ஒரு அரசியல் சாசன அரசாங்கமாதலால் மத்திய மாநில அரசுகளின் அதிகாரிகள் அதற்கு பதில் சொல்லும் பொறுப்புள்ளவர்கள். மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் ஊராட்சித் தலைவரை பதவிநீக்கம் செய்வது சுய சார்புடைய உள்ளாட்சி முறைக்கு எதிரானது. ஆகவே தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டத்தின் பிரிவு 205 நீக்கப்படவேண்டும்.

உள்ளாட்சி கூட்டங்களில்

பெண் பிரதிநிதிகளுக்கு பதிலாக கணவர்கள் பங்கேற்க கூடாது

தமிழகத்தில் ஊராட்சி, பேரூராட்சி, ஊராட்சி ஒன்றியம், நகராட்சி மற்றும் மாநகராட்சிகளில் 33 சதவீத பெண் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர். மாநகராட்சி, நகராட்சி பகுதிகளில் பெண் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர். மாநகராட்சி, நகராட்சி பகுதிகளில் பெண்பிரதிநிதிகள் பெரும்பாலும் சுதந்திரமாக செயல்படுகிறார்கள்.

ஆனால், ஊராட்சி ஒன்றியம், ஊராட்சிகளின் பெண் பிரதிநிதிகள் பெயரளவுக்கு பொறுப்பில் இருக்கிறார்கள். மன்றக் கூட்டங்களில் கூட அவர்களுக்கு பதிலாக கணவர் மற்றும் உறவினர்கள் பங்கேற்பதும் அதற்கு மற்றவர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவிப்பதும் தொடர்கிறது.

சமீபத்தில் நடந்த கொடைக்கானல் ஒன்றியக் கூட்டத்தில், பெண் கவுன்சிலர்களுக்கு பதிலாக அவர்களது கணவர்கள் பங்கேற்று தீர்மானம் நிறைவேற்றினர். இதையறிந்த திண்டுக்கல் கலெக்டர், கொடைக்கானல் ஒன்றிய ஆணையரை சஸ்பெண்ட் செய்து உத்தரவிட்டார். இதற்கு அரசு ஊழியர் சங்க நிர்வாகிகள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர்.

இந்நிலையில், ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் உள்ளாட்சித்துறை உத்தரவை மேற்கோள் காட்டி மாவட்ட ஊராட்சி செயலர், ஒன்றிய ஆணையர்கள், ஊராட்சி உதவியாளர்களுக்கு அரசு ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பியது.

அதன் நகல் மாவட்ட ஊராட்சி தலைவர், ஊராட்சி ஒன்றிய தலைவர்கள் மற்றும் ஊராட்சி தலைவர்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டுள்ளது. அதில் கூறப்பட்டுள்ளதாவது:

மாவட்ட ஊராட்சி, ஊராட்சி ஒன்றியக்குழு மற்றும் ஊராட்சி கூட்டங்களில் பெண் தலைவர்கள், உறுப்பினர்களுக்கு பதிலாக அவர்களின் கணவரோ, சகோதரரோ பிற உறவினர்களோ பங்கேற்க கூடாது. அவ்வாறு பங்கேற்ற கூட்டங்களில் நிறைவேற்றப்படும் தீர்மானங்கள் கலெக்டரால் நிறுத்தி வைக்கப்படும் அல்லது ரத்து செய்யப்படும். கணவர் அல்லது உறவினர்கள் கூட்டத்தில் பங்கேற்றால் அதிகாரிகள் உடனடியாக கலெக்டருக்கு தெரிவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதிகாரிகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். இவ்வாறு அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

- தினகரன், 20 மார்ச் 2009

தமிழக ஊராட்சி அரசாங்கப் பெண் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பின் பெருவாரியான உறுப்பினர்கள் அக்டோபர் 14 & 15, 2008 புதுடெல்லியில் நடைபெற்ற தேசிய அளவிலான “தேசிய ஊரக வேலை உறுதிச் சட்டம் மற்றும் பஞ்சாயத்துகள்” கருத்தரங்கில் பங்கேற்று சிறப்பித்தனர்.

TNFWPPG பிரதிநிதிகள் ஆலோசகர்களோடு கூட்டமைப்பின் கோரிக்கை மனுவினை மத்திய பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைச்சர், திருமிகு.மணிசங்கர அப்யர் அவர்களிடம் (14.10.2008) கொடுக்கின்றனர்.

TNFWPPG கூட்டமைப்பின் பிரதிநிதிகள் தமிழகத்தின் பிற பஞ்சாயத்து தலைவர்கள் மத்திய பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைச்சர், திருமிகு. மணிசங்கர அப்யர் அவர்களோடு உரையாடல்

TNFWPPG கூட்டமைப்பின் சார்பாக கருத்தரங்கில் பங்கேற்றவர்கள்

TNFWPPG கூட்டமைப்பின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஆலோசகர்கள் மத்திய ஊரக வளர்ச்சித்துறை அமைச்சர் திருமிகு. ரகுவன்ஷ் பிரசாத் சிங் அவர்களிடம் கோரிக்கை மனுவினை (15.10.2008) கொடுக்கின்றனர்.

TNFWPPG கூட்டமைப்பின் செயற்குழு உறுப்பினர்களின் அனுபவவகிர்வு

வெளியீடு

மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பு (HRF)

எண். 10, தாமஸ்நகர், சின்னமலை, சைதாப்பேட்டை, சென்னை - 600 015.

தொ.பே.044-22353503, தொ.நகல். 22355905, மின் அஞ்சல் : hrf@md3.vsnl.net.in

இணையதளம் : www.voicesofstrugglein.org

